

◆ PARAPSYKOLOGIA 2000 ◆

N:o 5, syksy 1999

Jokamiehestäkö samaani, meedio, parantaja?

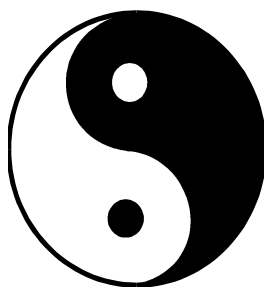
Vuonna 1995 edesmennyt Robert A. Monroe muistetaan yhdeksi tunnetuimmista kehostapoistumisen (OBE, OOB) eli astraalilennon hallinneista ihmisistä. Useimmille lienee jäänyt mielikuva, että hänen tarinansa olisi lopahtanut 1970-luvulla niihin laboratoriokokeisiin, joissa hänen kykyjään yritettiin kartoittaa - ilman riittävää näyttöä puoleen taikka toiseen.

Mutta todellisuudessa kaikki oikeastaan vasta alkoi silloin. Monroe alkoi etsiä keinoja, joilla kuka tahansa voisi seurata hänen jälkiään, nousta yön selkään ja ratsastaa outoihin maailmoihin. Siinä tarkoituksessa hän perusti tutkimuslaitoksen, jossa hänen johdollaan pureuduttiin ennakkoluulottomasti muuntuneiden tietoisuudentilojen salaisuuksiin. Laitos kukoistaa edelleenkin ja sen suojissa on päästy mitä kiinnostavimpiin tuloksiin. Monet ovat todella löytäneet Monroen jäljet - ja vielä enemmänkin.

Löytöretkeilyn tuska ja riemu

Monroen OBE-tutkimusmatkailu käynnistyi kovin epäsuotuisissa merkeissä. Kirjassaan *Journeys out of the Body* hän kertoo yksityiskohtaisesti, miten perinpohjin hänen elämänsä muuttui 1950-luvun lopulla, kun hän oli havainnut joutuvansa tahtomattaan toistuvasti tietoisuudentilaan, jonka olemassaolosta hänellä ei ollut ollut minkäänlaista ennakkotietoa. Hän epäili outojen kokemustensa olevan merkinä kuoleman lähestymisestä tai ainakin jostakin sairaudesta, hän juoksi lääkäreillä ja psykiatreilla, koki ahdistusta, pelkoa ja pakokauhua. Kesti vuosia, ennen kuin kokemusten todellinen luonne alkoi kirkastua.

Parapsykologia 2000 on Suomen parapsykologinen Tutkimusseura r.y.:n toimittama artikkelisarja, jossa pyritään laaja-alaisesti esittämään parapsykologisia tutkimustuloksia, muuttuvaa ihmiskäsitystä, maailmankuvaa ja elämäntutkimus-suuntauksia.

Kukin kirjoittaja vastaa itse kirjoituksensa sisällöstä.

Kirjoituksia saa vapaasti lainata edellyttäen että lähde mainitaan.

OBE-kokemusten kimmokkeena olivat Monroen oman käsityksen mukaan hänen tutustumisensa unen aikana tapahtuvaan oppimiseen ja ensimmäiset OBE-irtiotot tapahtuivat ilmeisesti seurauksena rentoutuskasettien kuuntelemisesta. Esikuvien ja etukäteistiedon puutteessa Monroe joutui lähtemään tutkimusmatkalleen tähän uuteen kokemusmaailmaan täysin omin eväin. Etsiessään kirjallisuudesta apua hän löysi joitakin astraalilennosta kertovia lähteitä, mutta ei ilmeisesti uppoutunut sen enempää esoterian saloihin. Ja hän oli todella ymmällään. Esoterisen perinteen kanssa tuttavuutta tehnyt saa Monroen kirjaa lukiessaan monasti aihetta tuntea syvää myötätuntoa seuratessaan hänen tuskaisia hapuilujaan. Kaksi muuta kirjaa, jotka hän myöhemmin julkaisi (*Far*

à la carte

Teuvo Laitinen: Jokamiehestäkö samaani, meedio, parantaja?	1
Orvo Raippamaa: Henkisen vapauden veljespiiri	8
Markku Siivola: Tietoisuusväristymähäiriö – portti tuntemattomaan	10
Matti Ollila: Mitä Kirliankuvat kertovat ihmisen sielunmaisemasta?	14
Jani Lassila Suuntaviitot ja etsijöille	16
Olavi Kiviniemi: Paranormaalien todellisuudesta	21

Journeys 1985 ja *Ultimate Journey* 1994), osoittavat hänen jo päässeen täysin ilmiön herraksi niin tiedollisesti kuin kokemuksellisestikin.

Ensimmäisten vuosien OBE-seikkailujensa perusteella Monroe jakoi matkojensa kohteet kolmeen ryhmään, joista hän paremman puutteessa käytti nimityksiä Näyttämö I, II ja III. Näyttämöä I hän luonnehtii nimityksellä "tässä ja nyt". Se on tämä tuttu arkimaailma, jossa "elävät" ihmiset elävät ja puuhailevat. OBE-matkustus paikasta toiseen tapahtuu tällä näyttämöllä ihmishakuisesti, ajattelemalla jotakuta henkilöä. Maantieteellisen kohteen avulla tapahtuva suunnistaminen on epävarmaa ja vaivalloista.

Näyttämöön II johtavan oven yläpuolella on Monroen leikillisen ilmauksen mukaan luettavissa kehotus: "Ole hyvä ja tarkista kaikki aineelliset käsitteet tässä". Kysymyksessä on astraalimaailmaksi kutsuttu toinen todellisuus koko tutkimattomassa laajuudessaan. Sieltä löytyvät maailmat, joita "välitilassa" olevat ihmiset ovat luoneet levähdyspaikoikseen ennen seuraavaa kokemusta ainemaailmassa. Niiden "yläpuolelta" löytyvät kehittyneemmät maailmat, joihin ihmishenki siirtyy vapauduttuaan viehtymyksestään ainemaailman kokemiseen. Liikettä ja ainetta koskevat lait pätevät tässä toisessa todellisuudessa vain etäisesti eikä näiden maailmojen mittasuhteista voi saada mitään käsitystä. Niiden valtavuudessa piilevät kaikki taivaan ja helvetin käsitteet ja niitä asuttavat olennot, joiden äly vaihtelee laajoissa mitoissa, vakuuttaa Monroe.

Entä näyttämö III? Se jäi Monroelle arvoitukseksi. Hän löysi sen hieman samaan tapaan kuin Ihmemaan Liisa: ollessaan kerran lähdössä astraalilennolle hän havaitsi seinässä jonkinlaisen aukon. Melkoisen kummastelun ja useiden OBE-yritysten yli jatkuneen epäröinnin jälkeen hän lopulta uskaltautui menemään sen läpi. Toiselta puolen löytyi maailma, joka muistutti paljossa meidän maailmaamme, mutta se tuntui olevan aivan kuin jossakin toisessa aikajatkumon kohdassa. Hänelle ei koskaan selvinnyt, oliko kyseinen maailma edellä vai jäljessä meidän aikaamme. Monroe tuli

tulokseen, että kysymyksessä oli jonkinlainen rinnakkaismaailma tai -todellisuus.

Miten Monroen kokemukset on ymmärrettävä? Olivatko ne vain tavallista rikkaampia unia, eloisaa mielikuvitusta vai peräti harhoja? Yhden ihmisen kokemusten perusteella näin saattaisi ajatella, mutta entäpä jos useat ihmiset kokevat yhdessä ja samanaikaisesti täysin samanlaisia asioita noissa muissa maailmoissa ja pystyvät osoittamaan kokemuksensa yhtäpitäviksi? Tämä tuli mahdolliseksi sen jälkeen, kun Monroe oli 1970-luvulla luopunut menestyksekkään liikemiehen roolistaan ja siirtänyt uteliaisuutensa painopisteen yksinomaaisesti OBE-kokemusten tutkimiseen ja hyväksikäyttöön laajentaen sitä sitten muihin muuntuneiden tietoisuuden tiloihin.

Aivojen marssijärjestys

Sitä tekniikkaa, jota Monroe alkuaikoina käytti astraalilentojensa mahdollistamiseksi, ei voi parhaalla tahdollakaan kutsua helpoksi eikä yksinkertaiseksi. Sitä voisi lyhyesti luonnehtia menetelmäksi, jossa ikään kuin "lyödään kiila" siihen horrostilaan, jonka kautta ihminen vajoaa uneen. Jo pelkästään valmistelut toimet edellyttivät monia asioita: pelkokynnyksen ylittämistä, syvää rentoustilaa, tietyn "värinän" saavuttamista ja sen hallinnan oppimista. Monroen kokema värinä ei ollut aineellisen kehon tila; sitä ilmeni jostakin syystä siinä vaiheessa, kun "toinen keho" oli irtautumassa ainekehosta. Värinä on ilmeisesti ohimenevä kehitysvaihe, koskapa se Monroella hävisi vähitellen muutaman vuoden kuluessa.

Monroen ensimmäisessä kirjassaan kuvaaman kehosta irtautumisen monimutkaisuuden takia monikaan ei liene oppinut astraalilennon jaloa taitoa tällä menetelmällä, mutta *Hemi-Sync* (R) -menetelmän myötä kaikki muuttui toiseksi. Alkususäyksensä menetelmä sai unitutkimuksesta, jota Monroe oli jo jonkin aikaa harjoittanut monien innostuneiden vapaaehtoiskumppaniensa kanssa, niiden joukossa useita väitelleitä lääkäreitä, yksi fyysikko, yksi sähköinsinööri, useita psykiatrisen ja sosiaali-

sektorin työntekijöitä - lukuisista ystäväistä ja Monroen perheenjäsenistä puhumattakaan. Unen tutkimus taas oli ollut välttämätön edellytys yritettäessä löytää keinoja, joilla kenen tahansa olisi mahdollista käsitellä unihorrosta ja lentää yön taikapiirissä.

Ratkaisevaksi oivallukseksi osoittautuivat äänellä tehdyt kokeilut. Ne johtivat menetelmään, josta ryhdyttiin käyttämään nimitystä *taajuudenseuranta-vastemenetelmä* (Frequency Following Response) ja jonka avulla koehenkilö pystyttiin jo pitämään unen ja valveen välisessä tilassa pitkiä aikoja. Johtamalla ihmisen korvaan erilaisia varta vasten rakennettuja ääniä todettiin, että niiden avulla oli mahdollista synnyttää vastavankaltaisia malleja aivojen tuottamassa sähköisessä vasteessa. Niiden avulla Monroe oppi rentouttamaan koehenkilöitä, pitämään heitä hereillä tai saattamaan syvään uneen. Menetelmä vaikutti niin lupaavalta, että sille haettiin patentti, joka myönnettiin vuonna 1975.

Tutkimusten jatkuessa löydettiin vähitellen signaalitaajuuksia ja niiden yhdistelmiä, joiden avulla oli mahdollista tuottaa niin kehostairautumiseen kuin muihinkin muuntuneisiin tietoisuudentiloihin johtavia äänimalleja. Käänteentekeväksi tekijäksi havaittiin oikean aivopuoliskon aktivoiminen. Muuntuneiden tietoisuudentilojen saavuttamisessa on tunnetusti ollut vaikeutena se, että nykyihminen on oppinut elämään ja toimimaan suurimman osan ajastaan vasemman aivopuoliskon ohjaamana.

Tämän puutteen uusi menetelmä korjaa. Syntyvästä yhtenäisestä aivotilasta alettiin käyttää nimitystä *aivopuoliskojen tahdistus* (hemispheric synchronization, tuotettuuna siis *Hemi-Sync(R)*).

Miten menetelmä toimii teknisessä katsannossa? Sen perustana ovat ns. kaksikorvasykkeet (binaural beats). Kun oikeaan ja vasempaan korvaan lähetetään stereokuulokkeiden kautta toisistaan hieman poikkeavat äänisignaalit, aivopuoliskot ryhtyvät työskentelemään yhdessä kuullakseen nämä signaalit yhtenä äänenä. Sillä tavoin syntyy uusi

signaali, joka on korviin johdettujen äänten erotus. Se ei ole korvin kuultavissa oleva ääni, vaan sähköinen signaali, joka voi syntyä vain aivopuoliskojen yhteistoiminnan tuloksena. Tämän tilan synnyttämä ärsyke ei ota ihmistä valtaansa ja se on helppo jättää huomiotta, jos kuuntelija niin haluaa. Aivopuoliskojen tahdistuminen ei sinänsä ole mikään ainutlaatuinen ja pelkästään keinotekoisesti tuotettavissa oleva ilmiö, vaan sitä esiintyy itsensäkin normaalielämässä.

Jos siis esimerkiksi vasempaan korvaan johdetaan ääni, jonka taajuus on 400 Hz (värähdystä sekunnissa), ja oikeaan ääni, jonka taajuus on 402 Hz, alkavat aivopuoliskot tahdistua niiden erotuksen mukaiselle 2 Hz:n aivoaaltotaajuudelle. Tahdistumistaajuus voidaan valita etukäteen miksi tahansa sen mukaisesti, minkälaisia aivoaaltoja halutaan synnyttää. Jos haluttu erotustaajuus on esimerkiksi se, mikä esiintyy ns. REM-levon aikana (tilassa jossa ihminen näkee unta), tällaista taajuutta kuunteleva ihminen alkaa siirtyä REM-tilaan. Jos korviin syötetään edellisen kanssa samanaikaisesti toinen äänipari, joka tuottaa valvetilan aikaisen virkeyden, saadaan ihminen tilaan, jossa hänen kehonsa on unessa, mutta mielensä hereillä. Tärkein näkökohta tällaisessa aivojen virityksessä on, että aivopuoliskot saavuttavat tasapainoisen yhteistyötilan: erotustaajuuden syntetisointi pakottaa ne tiedon välittämisen ja jakamisen tilaan, minkä seurauksena syntyy uudenlainen kokemisen tila.

Aivo- puoliskojen tahdistus kaksikorva- sykkein

Menetelmän käyttö ei edellytä kalliita laitehankintoja, joten se soveltuu hyvin myös kotikäyttöön. Tavallinen kasettisoitin ja stereokuulokkeet riittävät. Soittimessa on oltava mahdollisuus kytkeä kohinavaimennus pois päältä (jos soitin on sellaisella varustettu), koska kohina on itse menetelmän toimivuuden kannalta välttämätön. Kasetit ovat ulkonaisesti aivan tavallisten kasettien kaltaisia. Monroe-instituutin tuottamista äänitteistä on olemassa myös CD-versio.

Porttikäytävästä polttopisteeseen

Mitpä muuta kuvatus kaltainen uusien tietoisuudentilojen aikaansaaminen on kuin mahdollisuus herättää meissä jokaisessa uinuvat samaanin, meedion, kanavoijan, henkiparantajan tai yleensä psyykkisesti herkistyneen ihmisen kyvyt. Kaikkihan tietävät, että matkat Manalaan ovat samaanien ominta alaa, mutta miten muu herkistyminen sopii kuvaan? Näköala mediumismiin (nykykielellä: kanavoimiseen) avautui jo 1970-luvulla Monroe-instituutissa suoritetuissa kokeissa. Eristetyssä kammiossa *Hemi-Sync* (R) -nauhaa kuunteleva koehenkilö oli ääniyhteydessä kokeen valvojaan ja saattoi äkkiä vaihtaa persoonaa alkaen välittää täysin asiaan kuulumatonta sanomaa kuin entisaikojen meedio ikään. Käytetyt signaalit tekivät persoonan vaihtumisen mahdolliseksi, milloin kokeeseen osallistunut henkilö oli sopivassa mielentilassa. Henkiparannus-tilan keinotekoinen luominen puolestaan oli Monroen viimeisiä aluevaltauksia. Tilan syntymiseksi tarvittavat signaalit löydettiin yksinkertaisesti kartoittamalla tunnettujen, hyväksi havaittujen parantajien aivoaaltoja heidän työskentelynsä aikana. Siitä miten hyvin tämänkaltainen "uushenkiparannus" toimii käytännössä, ei ole käytettävissä tietoja.

Kun ihmisen piilevät henkiset taidot ja kyvyt ovat olleet piilossa vasemman aivopuoliskon ylivallan takia, voidaan *Hemi-Sync* (R) -menetelmää käyttää myös henkisen elämän tasapainottamiseen. Mutta kehollinen hyvinvointikin hyötyy keksinnöstä. Monroe-instituutissa on kehitetty useita kymmeniä äänitteitä ja äänitesarjoja lääketieteellisistä sovelluksista aina tietoisuuden laajentamista ja rikastamista palveleviin. Lääketieteellisistä sovelluksista mainittakoon seuraavat:

- aivotoiminnan tasapainottaminen
- päänsäryn parantaminen
- väsymyksen poistaminen
- verenkierron parantaminen
- kivun lieventäminen tai poistaminen
- unettomuuden lieventäminen tai poistaminen
- aineenvaihdunnan parantaminen

- rentouttaminen
- painon kontrollointi
- jännittyneisyyden poistaminen
- immuunijärjestelmän toiminnan kohentaminen
- kuukautisvaivojen lieventäminen.

Esimerkiksi kivunpoistoäänitettä on käytetty hyvällä menestyksellä nukuksen sijasta tapauksissa, joissa normaalianestesia ei ole ollut mahdollista. Yhtenä erikoisimmista sovelluksista on yhteistyössä kuolemantutkija Elisabeth Kübler-Ross'in ja parapsykologi Charles Tart'in kanssa kehitetty äänite, joka on tarkoitettu lieventämään parantumattomasti sairaan ihmisen kuolemanpelkoa ja valmentamaan sekä häntä itseään että hänen läheisiään edessä olevaan väistämättömään eroon.

Henkisiä taitoja ja ominaisuuksia kehittäviin sovelluksiin voidaan lukea äänitteet, joilla saadaan aikaan seuraavaa:

- keskittymisen helpottuminen
- matematiikan pelon helpottuminen
- mielialan kohoaminen
- mietiskelyn tehostuminen
- kielteisyyden häviäminen
- muistin parantuminen
- tunteiden hallinta
- seksuaalisuuden hallinta.

Mutta mihin unohtuivat astraalilento ja muuntuneet tietoisuuden tilat? Aivan oikein, instituutin varsinaisena kärkituotteena on 36 äänitteen tuotesarja, joka kulkee nimellä *Gateway Experience* ("Porttikäytäväkokemus"). Se koostuu kuudesta osakursista, joista jokaiseen kuuluu kuusi äänitettä. Jotta osakursseista olisi hyötyä, edellinen on opiskeltava riittävän hyvin, ennen kuin seuraavaan kannattaa siirtyä. Mainittakoon, että samaista äänitesarjaa käytetään myös Monroe-instituutissa järjestettävillä muutaman päivän kestäville tehokursseilla.

Gateway Experience pyrkii johdattamaan kurssilaisen askel askeleelta yhä laaja-alaisempiin muuntuneiden tietoisuuden tiloihin. Useimmat lähtenevät mukaan tarkoituksenaan oppia astraalilento; sen oppiminen tulee ajankohtaiseksi jossakin viidennen tai kymmenennen äänitteen vaiheilla. Opiskelijoita kehoitetaan kuitenkin varautumaan

siihen, että edistyminen on yksilöllistä.

Menetelmän avulla aikaansaatuja muuntuneen tietoisuuden tiloja Monroe ryhtyi kutsumaan polttopisteiksi (focus). Edellä kuvattua tilaa "keho levossa, mieli virkeänä" kutsutaan tämän käsitteistön mukaisesti *Focus 10:ksi*. Seuraava pysäkki matkalla kohti mielen kykyjen kehittämistä on *Focus 12*, jolloin tietoisien tajunnan pitäisi jo ulottua ainekehon ulkopuolelle mahdollista esimerkiksi tehostuneen päätöksenteon, ongelmanratkaisun ja luovan ilmaisun. *Focus 15* tuottaa tilan, joka avaa mahdollisuuden irtautua ajan otteesta ja syventyä mielen tutkimiseen ajan ja tilan rajoituksista irrallaan. *Focus 21* tuo mukanaan keinoja tutkia muita todellisuuksia ja energiajärjestelmiä ajan, tilan ja aineen asettamien rajoitusten tuolta puolen.

Gateway Experience -kurssisarjan lisäksi Monroe-instituutissa on kehitetty useita muita kursseja, joilla tämän peruskurssin avaamia mahdollisuuksia voidaan laajentaa. Jatkokursseja on mahdollista suorittaa vain Monroe-instituutissa ja ne edellyttävät *Gateway Experience*n läpikäyntiä. Syksyllä 1999 on ohjelmistossa mm. seuraavat jatkokurssit:

- Lifeline
- Exploration 27
- Beyond Exploration 27
- Guidelines
- Heartline

Lifeline -kurssi jatkaa siitä, mihin *Gateway Experience* loppuu tutustuttaen osallistujan uusiin "polttopisteisiin" *Focus 22, 23, 25 ja 27*. *Lifeline*-toiminta on mitä suurimmassa määrin epäitsekästä humanitääristä työtä; sekin on Monroen viimeisten maan päällä viettämien vuosien satoa. Kaikki alkoi siitä, että jokin tekijä veti hänet astraalimatkoilla yhä useammin sellaisten ihmisten luo, jotka olivat kuolleet, mutta eivät tiedostaneet uutta tilaansa, vaan kuvittelivat jatkavansa edelleen tuttua maanpäällistä elämäänsä. Monroe sai tavalla taikka toisella heidät vakuuttuneeksi heidän uudesta olotilastaan ja opasti heidät "Puistoon", jonkinlaiseen tuonpuoleiseen vastaanottokeskukseen, jonka hän oli OBE-matkoillaan löytänyt ja jolle hän antoi nimen *Focus 27*.

Myös muut *Lifeline*-toiminnassa tarvittavat polttopisteet ovat hänen löytöjään. *Focus 22* on tila, jossa viipyvät osittain poissiiirtyneet ihmiset eli ihmiset, joiden keho on vielä elossa, mutta joiden tajunta on jo hämärtyntä esimerkiksi kooman tai voimakkaan kemiallisen lääkityksen takia. Parantumattomasti sairaat vierailevat siellä usein odotellessaan kehonsa kuolemista. *Focus 23:ssa* ovat vainajat, jotka eivät ole vielä tietoisia uudesta vapaudestaan tai eivät ole osanneet mukautua siihen. *Focus 25:een* kuuluvat ns. uskomusjärjestelmäalueet. Niissä oleskelevat vainajat, jotka ovat kuoltuaan ohjautuneet niihin automaattisesti omien elämän aikaisten uskomustensa mukaisesti ja jääneet tavallaan niiden vangiksi, usein hyvin pitkiksikin ajoiksi maanpäällisen aika-asteikon mukaan mitattuna. *Lifeline*-kurssin osanottajat tulevat tutuiksi näiden olemassaolon tasojen kanssa ja oppivat toimimaan tämänpuoleisina avustajina saattaakseen syystä taikka toisesta paikoilleen juuttuneita vainajia *Focus 27:ään*, josta tuonpuoleiset auttajat johdattelevat heitä eteenpäin.

Kurssit *Exploration 27* ja *Beyond Exploration 27* ovat jatkoa kahdelle edelliselle kurssille. Niiden tarkoituksena on mm. hankkia sellaista *Focus 27:stä* saatavissa olevaa tietoa, jota voidaan käyttää hyödyksi planeetallamme. *Beyond Exploration 27* -kurssi tutustuttaa osallistujan alueisiin, joista käytetään nimityksiä *Focus 33, 34 ja 35*. Niistä ei ole käytettävissä tarkempaa kuvausta.

Guidelines -kurssilla kehitetään sellaisia itsetuntemuksen keinoja, joilla ihminen voi olla suorassa yhteydessä omaan "sisäiseen auttajaansa", kutsuttakoon sitä sitten yliminäksi, henkioppaaksi, universaaliksi tietoisuudeksi tai muuksi senkaltaiseksi. *Heartline* on instituutin nykyisen johtajan, Laurie A. Monroen (Monroen tyttären) perustama ohjelma, johon hän sai idean omista yhteyksistään edesmenneeseen isäänsä ja jo aiemmin kuolleetseen äitipuoleensa Nancyyn. Kurssi tarjoaa keinoja esteiden poistamiseksi rakkaiden ilmentämiseltä jokapäiväisessä elämässä.

Tahdon ja uskon symbioosi

Mikä sitten on kuvattujen ylimaallisten polttopisteiden todellisuus, moni epäilemättä kysyy vähintäänkin epäluuloisena. Ensimmäiseksi on todettava, että ne ovat Robert Monroen lähes neljäkymmentä vuotta kestäneiden omakohtaisten tutkimusten tuloksia ja jos ottaa hänen kykynsä todesta, on luonnollista ottaa todesta myös hänen löytönsä. Toiseksi hänen löytämänsä maailmat ovat tuttuja asioita esoteerisessä perinteessä. Monroen tärkeimmäksi ansioksi voidaan ehkä lukea niiden ennennäkemättömän tarkka kartoitus. Hänen toisesta kirjastaan (*Far Journeys*) löytyy jopa "matkaopas", yksityiskohtainen kaavio siitä, mitä vaiheita ihminen käy läpi halki aikojen ja ruumistumien viiptyssään maan kokemuspierissä.

Nykyään Monroen tutkimusmatkailua jatkavat monet hänen instituuttinsa läpikäyneet henkilöt, joista tunnetuimmaksi on kohonnut Bruce Moen. Moen on sähköinsinööri, jota poltti kaiken nielevä halu saada tavalla taikka toisella vastaus tärkeään kysymykseen, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu. Jossakin vaiheessa hänen käteensä osui Monroen ensimmäinen kirja ja hän sai kipinän ryhtyä opiskelemaan OBE-tekniikkaa. Moenista on kehittynyt aito *ghostbuster*, jonka pääharrastuksena on *Lifeline*-ohjelman mukainen hiljattain kuolleiden auttaminen. Hän on kirjoittanut kokemuksistaan kolme kirjaa ja neljäs on tekeillä. Mielenkiintoisin uutuuksensa hänen toiminnassaan on, että etenkin koulutuksensa sisäänajovaiheessa hän teki pelastusoperaatioitaan ja muita samanistisia urotekoja yhdessä kouluttajansa kanssa. Kokeustensa jälkeen he laativat kumpikin omalla tahollaan niistä mahdollisimman tarkat muistiinpanot ja vertasivat niitä sitten puhelimitse. Moenin vakuuksen mukaan vertailu ei koskaan tuottanut pettymystä.

Sitten tärkeä kysymys: mitä takeita on siitä, että Monroen kehittämä menetelmä avaa oven uusiin maailmoihin kenelle tahansa? Instituutissa korostetaan yksilöllisiä eroja tässä suhteessa. Riittävän syvän rentouden saavutta-

minen muodostaa kaiketikin jonkinlaisen kynnyksen. Koska itse menetelmä pakottaa aivot tuottamaan rentoutumista edistäviä signaaleja, lienee kaikilla toivoa päästä suotuisiin tuloksiin ainakin riittävän pitkällä harjoittelulla. Mahdolliset rajoitukset ovat ilmeisesti sukua niille vaikeuksille, joihin törmätään hypnoosin käytössä. Jos pystyy vajoamaan riittävän syvään hypnoositilaan, ei *Hemi-Sync(R)* -menetelmän hyväksikäyttämisenkään pitäisi tuottaa ongelmia.

Mikäli joku huomaa, ettei pysty saamaan *Gateway Experience* -kurssista irti sitä, mitä kuvitteli, ei hänen pitäisi lannistua. Hyvä esimerkki esteiden raivaamisesta löytyy Bruce Moenin alkukokemuksista. Moen tilasi *Gateway Experience* -kurssin kotiinsa ja yritti päästä uusien ulottuvuuksien herraksi omin voimin - turhaan. Sitten hän hakeutui Monroe-instituutin kurssille toivoen parempaa menestystä. Kun se, mitä hän oli toivonut ja odottanut, ei ottanut tullakseen, hän alkoi yhä kasvavan raivon vallassa harkita rahojensa vaatimista takaisin ja näyttävää ulosmarssia instituutista. Kuunnellessaan kateellisena muiden kurssilaisten kertomuksia hienoista kokemuksistaan hän sai oivan tuuman: hän päätti "näytellä" edistymistä ja "keksiä" itselleen vastaavanlaisia kokemuksia. Yllättäen systeemi alkoi toimia: "keksityt" asiat alkoivat elää omaa elämäänsä ja hänellä oli vaikeuksia pysyä perässä. Moen oppi fantasioinnin ja mielikuvituksen välisen eron: fantasiointi on mielen turhanpäiväistä vaeltelua, mielikuvitus ajatuksen rakentavaa käyttöä. Hän oivalsi, että kaikki on kiinni uskomisesta - tai pikemminkin sen puuttumisesta: jos ihmisen omaksuma uskomusjärjestelmä on jotakin kokemusta vastaan, kokemusta on turha odottaa. Vaati kuitenkin pitkän ajan ja yhä uusia todisteita, ennen kuin Moen vakuuttui siitä, etteivät myös kaikki hänen *Lifeline*-pelastusretkensä ole olleet pelkkää fantasiaa.

Lopuksi vielä jokunen huomautus niille,

***fantasiointi on
mielen
turhanpäiväistä
vaeltelua,
mielikuvitus
ajatuksen
rakentavaa
käyttöä***

jotka harkitsevat omakohtaista tutustumista *Hemi-Sync(R)* -menetelmään. Äänitteissä on mukana lyhyitä Robert Monroen puhumia opasteita ja kehoitteita, jotka ovat luonnollisesti englanninkielisiä. Puhutun englannin riittävän hyvä ymmärtäminen on siis tarpeen. *Gateway Experience* -kurssilaista ohjataan ottamaan käyttöön monia henkisiä "apuvälineitä", joista mainitakoon *Energy Conversion Box* ("Energiamuunnoslaatikko"), *Resonant Tuning* ("Värähtelyviritys") ja *Resonant Energy Balloon* ("Värähtelyenergiapallo"). Ne saattavat tuntua oudoilta, irrallisilta ja uskonvaraisiltakin asioilta, mutta kurssilaiselle vakuutetaan, että niiden omaksuminen kuuluu asiaan ja vie häntä eteen päin. Äänitteisiin ei ole piilotettu alitajuisia viestejä, mutta monet kehoitteet muistuttavat suuresti jälkihypnoottisia suggestioita. Niistä ei kuitenkaan pitäisi olla kenellekään vahinkoa eikä niiden luulisi olevan kenenkään maailmankatsomuksen vastaisia, koska useimmat niistä pyrkivät vain kohentamaan kuuntelijan sielullista ja kehollista tasapainoa.

Hemi-Sync(R) -tuotteita ei tarvitse tilata Yhdysvalloista saakka, sillä Euroopasta löytyy useita alitoimittajia, lähin Ruotsin Göteborgista. Euroopassa on tarjolla myös pienimuotoista koulutusta (Ranskassa, Saksassa, Irlannissa, Espanjassa ja Sveitsissä). Kurssiäänitteiden lisäksi on saatavilla useita kymmeniä "metamusiikkia" sisältäviä kasetteja tai CD-levykeitä, joita koostettaessa on hyödynnetty myös *Hemi-Sync(R)* -menetelmää.

Empivälle kelvatkoon innoituksen lähteeksi Robert Monroen kuningasajatus: "Harhoista suurin on käsitys, että ihmisellä on rajoituksia".

Kirjallisuutta:

Robert A. Monroe: *Journeys Out of the Body*. Anchor Books, New York 1971, 1977. 280 p.

- " - : *Far Journeys*. Doubleday, New York 1985. 290 p.

- " - : *Ultimate Journey*. Doubleday, New York 1994. 301 p.

Bruce Moen: *Voyages into the Unknown*. Hampton Roads, Charlottesville 1997. 241 p.

- " - : *Voyage Beyond Doubt*. Hampton Roads, Charlottesville 1998. 295 p.

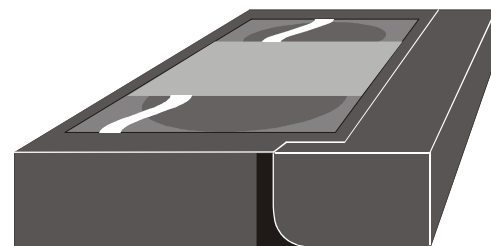
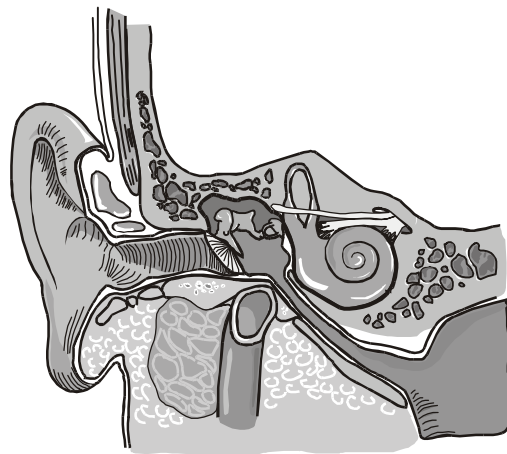
- " - : *Voyages into the Afterlife: Charting Unknown Territory*. (Ilmestyy lokakuussa 1999.)

- " - : *A Voyage to Knowledge of the Afterlife*. Nexus 1999 April-May, p. 53.

Internet-osoitteita:

The Monroe Institute: www.monroeinstitute.org
Hemi-Sync(R) -tuotteita ja -tuotetoimittajia: www.hemi-sync.com/catalog
 Bruce Moen: www.afterlife-knowledge.com

Teuvo E. Laitinen

HENKISEN VAPAUDEN VELJESPIIRI

Henkisesti täysin vapaa on sellainen ihminen, joka ei kuulu mihinkään seuraan. Siksi olen sitä mieltä, että tässä sääntöjen ja säädösten maailmassa pitäisi olla myös sellaisia seuroja, jotka tähdentäisivät nimenomaan henkisen vapauden tärkeyttä. Tutkimusseura, sillä tutkimus ei edellytä mitään dogmeja, koska siellä missä tutkitaan, siellä ei uskolla ole sijaa. Olisi syytä perustaa jokin sellainen uskonnollinen seura, jonka ainoana dogmina olisi dogmista vapautuminen. Toimitaan ja kokoonnutaan uskonnollisista syistä pyrkien korkeampaan yhteyteen yli ymmärryksen ja tajunnan laajentamiseen. Tuollaiseen seuraan tulisivat kaikki ne ihmiset, jotka tuntevat tarvetta ymmärtää elämän tarkoitus, ja pyrkivät siihen toisten avulla ja toinen toistensa ajatuselämän ymmärtämisellä. Silloin toistensa ymmärtäminen olisi ensitärkeätä ja siten aatteet muodostuisivat toissijaisiksi. Koska mitään dogmeja ja sääntöjä ei ole paitsi se, että sääntöjä ei pidä tehdä, niin uskonnollisen tarpeen todelliseksi tyydyttäjäksi muodostuisi yhteisymmärrys, joten tietysti myös kaikkien erilaisten aatteiden kannattajat voisivat liittyä yhteistyöhön siinä mielessä, että jokaisella on oikeus ajatella omalla tavallaan, kunhan tunnustavat sen, että ihmisen auttaminen jotain suurempaa yhteisyyttä varten on tärkeämpää kuin omaksumamme totuudet. Oikeaoppisuus, joka unohtaa ihmisen (veljensä) on unohtanut sen viisauden jonka työmenetelmänä on rakkaus. Henkisesti vapaa on sielullisesti terve, ja vain sielullisesti terve ihminen voi, ja on oikeutettu, auttamaan muita. Henkisesti vapaiden ihmisten yhteistyössä ei ole ketään auktoriteettia, vaan arvovaltana on ihminen ja ihmisen ymmärtämisen kautta saatu kokonaisnäkemys elämästä.

Jos seuran työmenetelmäksi muodostuu keskustelu, siitä tulee silloin filosofinen kerho. Silloin se on tutkimustyötä, joka - ollen elämän

peruskysymyksiin pyrkivää uskonnollisuutta - ei kiellä uskoa joskaan ei sitä edellytä. Riittää aito totuudellisuus sellaisena kuin kukin ymmärtää. Tämän tapaisessa yhteistyössä ja yhteisössä voi tapahtua mitä tahansa, ja se mitä tapahtuu on aina tärkeätä jokaiselle. Siten syntyy uusi uskonto jonka totuusarvo on joka hetki uudistuvaa, kasvavaa ja aina uutta. Ja mikä tärkeintä, samalla kun se kasvattaa, se luo uuden yhteenkuuluvaisuuden ja vastuun lähimmäisestään. Sellaisessa uskonnossa ei ole hyviä ja huonoja eikä käsitettä paha, vaan jokainen ymmärtää ettei jokainen voi ymmärtää, ja että juuri siksi työskennellään yhdessä että jokainen tulisi kerran ymmärtämään.

Uudessa uskonnossa ihminen on tärkeämpi kuin Jumala, koska jokainen jo ilman muuta tietää että ellei rakkautta ole ihmisten kesken, ei sellaisilla ihmisillä ole Jumalaakaan, olkoon jumala tai sitä vastaava totuus mikä tahansa.

Uskon että tällaista seuraa on kautta aikojen yritetty perustaa, mutta ne ovat aina hajaantuneet johtajien erimielisyyteen. Lähtöajatus on yksimielinen. mutta syvempi tulkinta paljastaa henkiset eroavuudet. Tullaan samaan tilanteeseen kuten kaikessa ekumeenisessa ajattelussa: kun pyritään koko ihmiskuntaa yhdistävään aatteeseen, joudutaan älylliseen konfliktiin - sellaiseen selkkaukseen jossa se joka sopii pojalle ei sovikaan tyttärelle. Ristiriita on valmis, koska totuus ihmisestä ihmiskuntana (yhteisönä) on älyllisesti ja sivistyksellisesti liian moninainen, moniasteinen. Ainakin niin on ollut meidän päiviimme asti, ja siksi *liian viisaat* ovat aina ottaneet vallan ja alistaneet toisin tai vähemmän ymmärtäjät valtaansa.

Mutta nyt on aivan viime aikoina syntynyt uusi toivo. Tällä hetkellä todella alkaa näyttää siltä, että se osa ihmisestä joka on jakanut ihmisiä älyllisesti erilaisiin säätyihin ja luokkajärjestelmiin, on murtumaisillaan. Kokonaistietous elämästä on teollisen ja teknillisen kulttuurin ansiosta levinnyt kaikkien kansankerrosten saavutettaviin. Niinpä ymmärryksen mahdollisuus on kaikilla älyllisillä tasoilla nyt suurempi kuin koskaan aikaisemmin. Ihminen on nyt ensikertaa kohtaamassa toinen

toisensa yhteisönä ja koko ihmiskuntana. Voidaan sanoa, että yksilö on herännyt tai ainakin heräämisillään vasta nyt ihmiseksi, joka tarkoittaa sitä että jokainen on ajattelija omasta takaa - omilla aivoillaan. Ketään ei voida enää pettää vetoamalla arvovaltaan sinänsä ellei siihen sisälly jotain joka voidaan jakaa jokaiselle ymmärrettäväksi. Ihminen yksilönä ymmärtää lähimmäisensä kokonaan uudella tavalla: yksilönä yksilöiden joukossa joka muodostaa kokonaisuuden eli yhteiset tarpeet.

Tässä mielessä maailma on uuden aikakauden kynnyksellä, joten sen on saatava myös tarpeitansa vastaava uusi ideologia. Ideologiaa ei voi eikä saa

tekemällä tehdä, vaan yksilöille yhteisönä on annettava tilaisuus: yhtä kuin itse luoda ajatuksensa ja ideologiansa. Sellainen on jo muotoutumassa, jos tarkalla korvalla kuuntelemme ajan virtauksia. Astrologia viittaa vesimiehen merkkiin joka tulkitaan uuden älyllisyyden syntymiseksi sekä sellaiseksi kollektiivisuudeksi joka ei ole harvojen valtaa massiivisten joukkosielujen koossapysymiseksi, vaan päinvastoin yksilöllisen vapauden yhteisymmärrykseksi. On suuri ero kollektiivisella yhteiskuntahuoltoideologioilla ja sillä kollektiivisuudella joka

syntyy samanarvoisesta yhteisymmärryksestä. Yksilöt luovat yhteisön eikä niin päin kuten poliittisessa järjestelmässä jossa yhteisö pyrkii, muka, luomaan yksilöitä. [Todellisen kollektiivisen ajattelun ryhmä syntyy vain siten että jokaiselle yksilölle annetaan vapaus ajatella omalla rajoitetulla tavallaan eikä siten että yhdestä ajatuksesta tai ajattelijasta tehdään auktoriteetti.](#) Nykynuoriso jo täysin tämän ymmärtää. Siksi sitä on vaikea hallita säännöillä ja säädöksillä.

Todellisen kollektiivisen ajattelun ryhmä syntyy vain siten että jokaiselle yksilölle annetaan vapaus ajatella omalla rajoitetulla tavallaan eikä siten että yhdestä ajatuksesta tai ajattelijasta tehdään auktoriteetti

Nuoriso tulee kyllä yhteistyöhön, mutta ehdolla että se saa itse ajatella, itse järjestää asiansa. Työnjako tapahtuu automaattisesti, jos jokainen saa toimia kykyjensä mukaan. Tämä on okkulttinen väite, mutta tosi jos sille annetaan kokeilumahdollisuus. Mutta tätä mahdollisuutta ei tässä maailmassa ole vielä koskaan edes yritetty toteuttaa. Maailmaa on aina hallinnut joku ennalta määritelty ajatus ja kansaa on yritetty sopeuttaa sen kaavoihin. Ihminen yksilönä on uhrattu joukon arvovaltakäsitteen orjuuteen, joka on johtanut toisaalta apatiaan (ajattelun kykenemättömyyteen) ja toisaalta vallankumouksiin ja siten jatkuvan sodan vaaraan. Tähänastisten kasvatuseriaatteiden tulokset ovat nyt meille kaikille koettuja tosiasioita. Me tiedämme ettei näin voi ikuisesti jatkua, sillä vaarahetki lähestyy ja täydellinen katastrofi on kaiken seurauksena.

Ihminen on saavuttanut tai saavuttamaisillaan todellisen yksilöllisyytensä, siispä se vaatii sitä vastaavat kehitysmahdollisuutensa. Yksilöllisyyden kautta yhteistyöhön jossa ymmärretään henkisen vapauden välttämättömyys. Siihen tulee auttamaan meitä mm. sellainen uskonnollinen seura joka osaa arvostaa Ihmistä tuomitsematta häntä hänen rajoitetun ymmärryksensä tähden. Se on se sanoma jota käsitykseni mukaan myös avaruuden kehittyneimmät asukkaat tahtovat meille telepaattisesti opettaa. Olkoon lentolautasten ja avaruusmiesten olemassaolo tosiasia tai unelma, se on joka tapauksessa järjellisesti mahdollista. Se on mahdollista sekä psyykkisesti että fyysisesti. Siihen meitä kannustakoon yhtä paljon järki kuin usko, sillä molemmat ovat toistensa seurausilmiöitä. Ne ovat toistensa variaatioita eri tasoilla joiden kokonaistoiminnoista syntyy viisaus - se viisaus joka on kaiken rakkauden lopullinen summa.

Oletko valmis tällaiseen veljespiiriin?

Oletko valmis tarjoamaan kätesi katso-matta lähimmäisesi ulkomuotoon, viisauteen tai tyhmyyteen, sukupuoleen tuijottamatta antautumaan ihmisen veljeksi puolustamaan häntä kaikkia niitä [oikeaoppisia käsitteitä vastaan, jotka ahdistavat heikkojen yrkimyksiä](#)

löytää kykyjensä vastaavaa oikeutta elää omatoimista kohtaloaan. Jos ymmärrät, että Luovan Jumalan maailma on juuri sellainen minkälaiseksi meille tuntematon mielekkyys on sen suunnitellut, niin meidän tehtävämme ei ole parantaa sitä jonka syvälinen viisus ei ole meidän vallassamme, vaan tehtävämme on pyrkiä ymmärtämään toisiamme niin että tapahtuisi se joka on *luovaa luontoa itseään* eikä ihmisten keksimää teoriaa. Rakkaus on Suuren Viisauden työmenetelmä ymmärryksen saavuttamiseksi. Rakkaus ei ole päämäärä vaan keino, jonka avulla tullaan viisauteen. Ja viisus on tila, jossa tajunta tietää totuuden hengen. Siinä totuuden hengessä ei ole mitään tinkimistä puoleen eikä toiseen koska totuuden henki on enemmän kuin totuus. Totuuden henki on totuudellisuutta, sillä mitään muuta formuloitua totuutta ei ole olemassa, ei tässä eikä toisessa maailmassa. Aito totuudellisuus on ainoa totuus. Ja aito, määrittelemätön rakkaus on aidon totuudellisuuden ainoa työmenetelmä ymmärryksen saavuttamiseksi.

Orvo Raippamaa

**...antautumaan
ihmisen veljeksi
puolustamaan
häntä kaikkia
niitä oikeaoppisia
käsitteitä vastaan,
jotka ahdistavat
heikkojen pyrki-
myksiä löytää
kykyjensä
vastaavaa oikeutta
elää omatoimista
kohtaloaan**

Depersonalisaation "psykopatologiaa":

TIETOISUUS- VÄÄRISTYMÄ- HÄIRIÖ - portti tuntemattomaan

Useimmat meistä ovat joskus elämänsä aikana kokeneet itsensä ja maailman vieraaksi, oudoksi, epätodelliseksi. Tuo usein epämiellyttävä kokemus voi olla merkittävämpi kuin olemme aavistaneetkaan, mutta harvat meistä ovat uskaltaneet tai tahtoneet ottaa siitä paremmin selkoa. Mistä on kysymys? Mitä olennaista voisi moiseen kokemukseen kätkeytyä?

Diagnostiset kriteerit

DSM-III eli Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders esittää vuoden 1987 painoksessaan (DSM-III-R) depersonalisaatiohäiriön (tietoisuusvääristymähäiriön) diagnostiset kriteerit:

- A. Jatkuvia tai toistuvia depersonalisaatiojaksoja joko kohdan (1) tai (2) mukaan:
- (1) omista mentaalisista prosesseistaan tai ruumiistaan irtautumisen kokemus tai tunne ikäänkuin ulkopuolisena tarkkailijana
 - (2) kokemus tai tunne kuin automaattina tai unessa olemisesta
- B. Depersonalisaatiokokemuksen aikana pysyy realiteetintestaus (todellisuudentaju) ennallaan.
- C. Depersonalisaatio on riittävän vakavanasteinen ja pysyvä aiheuttaakseen huomattavaa haittaa.
- D. Depersonalisaatiokokemus on vallitseva häiriö eikä ole toisen häiriön oire, kuten skitsofrenian, paniikkihäiriön tai sellaisen agora-

fobian, johon ei liity paniikkihäiriötä, mutta jossa esiintyy rajoitettuja depersonalisaatiokoh-tausoireita tai ohimolohko-epilepsiaa.

Muutamia lisätietoja edelleen DSM-III-R:n mukaan:

Prevalenssi: Lyhyitä yksittäisiä episo-deja saattaa esiintyä 70 %:lla nuorista aikuisista, mutta edelläkuvatun häiriön asteisten tilojen prevalenssi on tuntematon. Derealisaatio esiintyy usein tämän häiriön kanssa, jolloin ympäristön havainnoinnin oudon muuttumisen takia ulkopuolisen maailman todellisuuden tunne katoaa. Ihmiset saattavat vaikuttaa kuolleilta tai mekaanisilta. Muita tavallisia piirteitä ovat mm. huimauksen tunne, ahdistus, hulluksi tuleminen pelko, ajan kokemisen muutos. Vakava stressi kuten taistelu tai auto-onnettomuus, voi her-kistää depersonalisaatiohäiriölle. Depersonalisaatiohäiriö on diagnostisesti erotettava depersonalisaatio-oireesta, joka toistuvanaakaan ei aiheuta sosi-aalista tai työsuorituksen huonontumista.

Uuden uhka

Ihmiset eivät uskalla kohdata elämää välittömästi, tuoreesti ilman tarkoin säädeltyjä suodatusmekanismeja. Vaikka julkispsyki-atria tämän tietää, ovat sen käsitykset silti suodatusmekanismeja nekin, yhteisöllisten torjuntamekanismien muunnelmia. Todellisen uuden uhka pyrkii esiin kahta pääreittiä: mielisairaudesta ja taiteen kautta. Depersonalisaatiokoke-mus on portti, joka voi johtaa luovuuden tielle, mutta myös mielisairaudesta umpikujaan. Ympäristön on *kummassakin* tapauksessa pakko (koska edellytykset asian ymmärtämisen puuttuvat) käynnis-tää tynnyttely- ja suostuttelumekanismit. Omaiset alkavat hädissään soitella aikoja psykiatreille ja psykologeille jotka melkein kaikki ovat yhtä neuvotomia näiden ilmiöiden edessä kuin muutkin, tai oman tiedesidonnan näkemyksensä itsevarmuudella tekevät Prokrusteen tempun; amputoivat asiakkaansa kokemuksen yhteisöllisesti

hyväksytyihin selitysmalleihin mahtuvaksi.

Transkulturaalinen näkökulma

Depersonalisaatiohäiriöön joskus kuuluvan ruumiista irtautumisen tunne noudattaa ympäri maailman suunnil-leen samanlaista kaavaa. Vallankin onnettomuuksista (jotka myös DSM-III esimerkinä mainitsee) ja leikkauksista hädin tuskin elävien kirjoihin takaisin palanneiden ihmisten kertomuksissa esiintyy samankaltaisia ruumiista irtau-tumisen kuvauksia. Siitä huolimatta, että ilmiö on transkulturaalinen nor-maaliväestössä esiintyvä ilmiö, joutuu se automaattisesti patologiakarsinaan virallisen psykiatrian piirissä.

Mm. antropologia osoittaa kaikkien yhteisöjen kollektiivisten unitilojen syvyyden ja vahvuuden. Niin yksilö kuin yhteisöjen kaikki toimintamuodot, psykiatria mukaanluettuna, on osallisena näissä ryhmäunissa. Ei kukaan meistä halua, että vuosikausien opinnot, ammattiin sijoitetut uhraukset, yhteiskunnal-lisen arvostuksen nousu, arvovalta yleensä, äkkiä osoittautuvatkin tuulentuvik-si. Tieteen historia on täynnä koomi-sia ja traagisia esimerkkejä Galileon kaukoputkeen katsomisen kieltäytymisestä. Oman aikakauden tabuja, kuten depersonalisaatiohäiriön suoralta kädeltä patologisointia, on kuitenkin vaikeampi ja vaarallisempi nähdä kuin historian huvittavuuksia.

Uskontofilosofin näkökulma

Uskontofilosofisesta näkökulmasta tulee depersonalisaatio entistä mielenkiintoisemmaksi. Jopa kristinuskokin sisältää tämän Jeesuksen lausumassa (ei-fyysisen) kuoleman välttämättö-myydestä, jotta voisi syntyä uudestaan ylhäältä, ja joka tapahtui hänelle noin 30-vuotiaana Johannes Kastajan kastetoimituksen yhteydessä.

Depersonalisaatio-kokemus on portti, joka voi johtaa luovuuden tielle, mutta myös mieli-sairaudesta umpi-

Buddha puhuu Nirvanasta, Zen-buddhalaisuus satori-käsitteestä, minän (minäisyyden, persoonan) katoamisen kokemuksesta, tarkkailijan ja tarkkailtavan välisen rajan katoamisesta. Saman seikan ilmaisee länsimaissa vaikuttanut intialainen filosofi J. Krishnamurti puheissaan. He siis puhuvat "de-personalisaatiosta" mutta paljon valtavammassa mittakaavassa kuin psykiatria. Samankaltaisia kuvauksia voidaan löytää muiden uskontojen kirjallisuudesta ja länsimaisesta kaunokirjallisuudesta, taiteesta ja tavallisten ihmisten kertomuksista. - Itselläni on ollut onni tuntea kaksi ihmistä, jotka ovat olleet tapaamistani ihmisistä kaikkein syvimpiä ihmisen sidonnaisuuksiin niiden kaikissa muodoissa näkeviä, ja kumpikin heistä on läpikäynyt täydellisen depersonalisaation kokemuksen; kuolleet itselleen, tajunneet persoonallisen tajunnan perustavanlaatuisen harhaluonteen.

Uusi/tuntematon

Depersonalisaatio- ja derealisaatiokokemuksen aikana oma itse ja maailma muuttuu *tuntemattomaksi*. Kokemus on siis *uusi*, mutta tätä positiivista, mahdollisuuksia avaavaa puolta ei kokija useimmiten tule edes ajatelleeksi, vaan kiinnittää huomionsa vain sen tuntemattomuuteen tuntien pelkoa sitä kohtaan. Pelko onkin usein aiheellinen. Kokemukseen sisältyy myös vaaratekijä yksilön suistumisesta hajoamistilaan, mikäli uuden kokeminen syöksyy koskena sisään sitä kestävämmiin ja vanhaan sitoutuneisiin psyykkisiin rakenteisiin.

Mikäli psyyke kuitenkin nuo kokemukset kestää, saattaa olla kyse individualisaatioprosessista (jos käytämme C.G. Jungin terminologiaa); ihmisen hedelmällisestä muuttumisesta; painopisteen siirtymisestä tietoisesta minän keskuskampanin muurien yli syvemmän, jaksamattoman itsen piiriin. "Tule siksi mikä olet" on vanha sanonta, mutta se mitä me todella olemme on jotain paljon valtavampaa, uudempaa, tuntemattomampaa eli "depersonalisoivampaa" kuin mikä voi tulla missään kulttuurissa yleisesti hyväksytyksi.

Tavallinen epätodellisuus

Tapaamme samaistaa keskenään käsitteet *tunnettu/tavallinen/todellinen*. Kun ihminen on kokemuksellisessa syväjäässä eli elää tavallisen ihmisen tavallista minäkeskeistä elämää häntä uusiutumasta estävien uskomuksiensa keskellä, hän alkaa pitää havaintojaan *todellisina* juuri sen takia, että ne ovat *toistuvia*; automaattisia toimintoja, joita ihminen suorittaa kuin unessa.

Ei ole ihme, että ihminen depersonalisaation herkistyneessä tilassa saattaa nähdä valveunitilansa joskus kauhistuttavankin syvältä. Kun elämä on potkinut hänen jähmeätä suojuortaan pirstaleiksi, hän havaitsee maailman ja itsensä *uudessa* valossa, jossa hän näkee ulkopuolisen maailman *tavallisuuden* tunteen katoavan, hän useimmiten tulkitsee sen *todellisuuden* tunteen katoamiseksi. Mutta tavallisuudella ei tarvitse olla mitään tekemistä todellisuuden kanssa. Hän näkee maailman todellisemmin; että hän ja muut - aivan depersonalisaatiodiagnoosin mukaisesti - todellakin toimii unessa ja robottina. Mikäli hänen tajuntansa on liian peruuttamattomasti ehdollistunut yhteisönsä uskomuksiin, hän tulkitsee depersonalisaatiokokemuksensa - eikä arkitodellisuuttaan - harhaksi, ja pahentaa tuskatilaansa alkamalla vastustaa tuota kokemusta peläten tulevaisuutta hulluksi.

Näin ihminen joutuu tulkitsemaan tuntemattomuuden kokemuksestaan seuraavan ahdistuksen omana *yksilöllisenä* häiriönään, sairautenaan tai poikkeavuutenaan eikä useimmiten itse aavista, kuinka *yhteisöllinen* torjunta on edesauttanut hänen tuskatilansa syntyä. Muut hänen ympärillään ovat yhtä heikkoja, tavallaan jopa heikompia siksi, että uuden kokemuksen kyky on heiltä niin kadonnut (tai sitä ei ole ollutkaan), etteivät koskaan koe minkäänasteisia depersonalisaatioelämyksiä, ei edes eiahdistavia. Siksi tuo vereslihainen matka ulos persoonallisuuden naamioista saattaa muodostua kokijalleen yksinäiseksi ja vaaralliseksi eikä rikastavaksi.

Kaksi palannutta

Ehdyttävä matka itsen tuntemattomuuteen ja pirstaleiksi lyövä matka hulluu-

teen ovat sama matka. Paluulipun omistavista syntyvät uudet profeetat, vain menolipun saaneet istuvat mielisairaloissa. Useimmat meistä eivät ole matkalle koskaan lähteneenkään, vaan sylkäävät kuin entinen isäntä pellon-ojaan lentokoneen

nähdessään tokaisten "ei tommosta oookkaan!". Depersonalisaatiokokemuksissa leikkii elämä rulettia ihmisen kanssa. Yksin matkaavat ovat suurimmassa vaarassa. C. G. Jung kertoo muistelmissaan (Unia, ajatuksia, muistikuvia. WSOY 1985)

omasta tieteellisen työnsä suurimpana perustana olleesta muutaman vuoden kestäneestä pelottavasta retkestään omaan sisimpäänsä näin:

On tietenkin ironista, että minä psykiatrina joudun omassa kokeessani joka askeleella kohtaamaan samaa psyykkistä aineistoa, josta psykoosi rakentuu ja jota sen vuoksi tulee esiin myös mielisairaalassa. Juuri tuo pilotajujen kuvien maailma saattaa mielisairaankohtalokkaan sekavuuden valtaan, mutta samalla se on myös meidän rationaalisesta ajastamme kadonneen myyttejä luovan mielikuvituksen perusta. Myyttinen mielikuvitus on tosin läsnä kaikkialla, mutta se on yhtä kielletty kuin pelätty, ja sen vuoksi tuntuu uhkarohkealta kokeelta tai epäilyttävältä seikkailulta lähteä sille epävarmalle tielle, joka johtaa pilotajunna syvyysiin. Sitä pidetään erehdyksen, ristiriitujen ja väärinkäsitysten tienä. Ajattelen Goethen sanoja: "Työnnä rohkeasti auki ovet, joiden ohi toiset mielellään hiipivät".

Erittäin hyvä depersonalisaation ja derealisaation kuvaus on R.D. Laingin kirjassa "Kokemisen politiikka ja Paratiisin lintu" (Otava 1971), luku "Kymmenen päivän matka", jossa yhdistyvät kaikki depersonalisaation ainekset, vaarat ja mahdollisuudet, läheisten hätäannus ja terapiayritysten sokeus. Laing nimitti ystävänsä matkaa (joka täytti mielisairauskohtauksen kriteerit!) *liikaterveyden* tilaksi. Pari avainlausetta tuosta luvusta:

Emmekö voi nähdä, että ei meitä tarvitse parantaa tästä matkasta, vaan että se on itsessään luonnollinen keino parantua kauhistuttavasta vieraantumisen tilasta jota kutsumme normaalisuudeksi?

Ihminen alkaa pitää havaintojaan todellisina sen takia, että ne ovat toistuvia Toistuvuus ei kuitenkaan ole todellisuuden tae.

... Ja koska ihmiset ovat humaaneja, ja tuntevat huolta, ja jopa rakastavatkin meitä, ja ovat kovin peloissaan, he yrittävät parantaa meidät. He saattavat onnistua. Mutta on vielä toivoa, että he epäonnistuvat.

Kriteerien Sesam Aukene

Matka pois vieraantuneesta arkikuo-restaan voi olla kärsimystä. Kärsimys ei kuitenkaan vielä oikeuta tekemään siitä pelkkää patologiaa. Suomalainen käänös *kaksinkertaistaa* patologian: "vääristymähäiriö", vaikka yhtä hyvin sitä voitaisiin nimittää "suoristumähäiriöksi" mikäli arkipäiväisyydestä heräämisen depersonalisaatio on tuskaa tuottavan raju, ja todellistumiseksi silloin kun prosessi tapahtuu rauhallisemmin kokonaisuutensa mukaisesti.

Depersonalisaation diagnostisten kriteerien sanamuoto sisältää paljon valtavampia filosofiset ja transkulttuuriset yhteydet kuin psykiatria (eli psykiatrian viralliset linjat määrittelevä osa psykiatrien joukosta) itse tuntuu useimmiten tajuavankaan. Psykiatria on oman aikakautensa ja kulttuurinsa lapsi joka depersonalisaatiodiagnoosissaan vahingossa sanoo Sesam Aukene, mutta ei näe avautuvan portin läpi aarrekkamion rajattomuutta, vaan vain sen pimeyden.

Markku Siivola
psykiatrian erikoislääkäri

Mitä Kirlian-kuvat kertovat ihmisen sielunmaisemasta?

Kirlian-kuvauksen nimellä tunnetuksi tullut menetelmä syntyi oikeastaan sattumalta, niin kuin monen monet tärkeät keksinnöt ennen sitä ja sen jälkeenkin. Korjatessaan jotain laitetta venäläinen sähkötekniikko Semjon Kirljan (englanninkieleen translitteroituna Kirlian) havaitsi, miten sähköterapialaite synnytti metallielektrodiensa ja potilaan ihon välille pieniä valonleimahduksia. Kirljan sai ajatuksen kokeilla, pystyisikö hän kuvaamaan tuon ns. koronapurkauksen sijoittamalla ihon ja elektrodin väliin filmin. Ajatus merkitsi alkua tutkimuksille, jotka ovat jatkuneet yhä intensiivisemmin meidän päiviimme saakka eri puolilla maailmalla. Itse periaate ei kuitenkaan ole uusi, vaan se on ollut tiedossa jo kauan: yli sata vuotta sitten venäläinen tutkija Nardkevitsh-Jodko havaitsi, että kun jokin esine viedään Tesla-generaattorin lähelle, ilmaantuu sen ympärille sininen hehku, joka voidaan havaita silmällä, mutta myös tallentaa valoherkälle kalvolle.

Kirlian-kuvien antamaa tietoa voidaan käyttää hyväksi monella tavalla. Sen avulla voidaan saada käsitys kuvauskohteiden hyvistä ja huonoista puolista ja ikään kuin määritelmä mielen, kehon ja hengen välisestä tasapainosta. Menetelmää voidaan käyttää toteamaan, mitkä alueet tarvitsevat apua ja vahvistamista. Koska Kirlian-kuva reagoi välittömästi tutkittavassa kentässä ilmeneviin muutoksiin, sopii se hyvin muiden menetelmien, kuten akupunktion, homeopatian ja terapian tueksi.

Kirlian-kuvausta on käytetty mm. seuraavanlaisissa kohteissa:

- siementen ja kasvien elinvoiman mittaamiseen
- sairauden havaitsemiseen ennen sen varsinaista puhkeamista
- yhdessä muiden terapiamuotojen,

kuten akupunktion, homeopatian ja henkiparantamisen kanssa

- eri terapiamuotojen tehokkuuden vertailemiseen
- huumeiden ja lääkkeiden väärinkäyttäjien jäämämyrkyjen vaikutuksen arviointiin
- arvioimaan vanhempien välisten ristiriitojen vaikutusta lapsiin
- kahden ihmisen psykologisen yhteensopivuuden arviointiin
- arvioimaan, pystyykö terapeutti aktivoimaan potilaan omaehtoisen paranemisen

Pitkällä tähtäyksellä arvioituna Kirlian-menetelmä on muodostumassa osaksi paljon laajempaa suuntausta ymmärtää ihmisluonnetta kokonaisuudessaan. Ihmisiä kiinnostaa yhä enemmän oman kuntonsa kokonaisvaltaisen hoidon ymmärtäminen, jossa sielunmaisema otetaan huomioon yhdessä samanaikaisesti ilmenevän kehollisen oireiston kanssa.

Kirlian-kuvat osoittavat aamupäivän olevan työntöön kannalta otollisin

Vuonna 1969 ryhmä fyysikkoja ja lääkäreitä sekä sähkötekniikan ja biologian asiantuntijoita muodosti tutkimusryhmän nimeltä *Energy Research Group* (Energian tutkimusryhmä). Siihen kuuluivat muun muassa tohtorit Richard Dobrin, Barbara Conway ja John Pierrakos. Heidän

tarkoituksenaan oli tehdä tarkka tutkimus siitä, onko mahdollista määrittää ihmisen energiakentän fyysisen todellisuuden luonne. Pierrakos oli jo usean vuoden ajan tutkinut eläinten, kiteiden, kasvien ja ihmisten energiakenttiä selvänäön avulla ja yrittänyt soveltaa havaintojaan praktiikkaansa. Hän viittaa "kenttäilmiöön", joka on osittain ihmiskehon henkisen tilan ja fyysisen toiminnan kanssa samankaltainen tila. Hänen mielestään me "kellomme" tai "uimme" energiameressä, joka lepäävällä keskiverto-ihmisellä sykkii noin 15 - 20 kertaa minuutissa. Hänen selvänäön avulla saamansa tulokset vahvistavat muiden tutkijoiden havaintoja, joiden mukaan ihmisen ympärillä on sykkiviä elonkehän (auran) tasoja, jotka vaihtelevat ihmisen terveyden mukaan.

Kirlian-kuvaus on tehnyt mahdolliseksi ja realistiseksi ihmisen energiatilamuu-
tosten tarkkailun esimerkiksi meditaat-
tion, parannustapahtuman tai itseopiske-
lun aikana. Muutoksia koskevien lain-
alaisuuksien tunteminen palvelee monia
muitakin tarkoituseriä; niiden avulla
voidaan muun muassa löytää ihmisen
erityislahjakkuudet. Sen kaltaisiin tar-
koituksiin on purkauskuvia käytettykin
jo sadan vuoden ajan ja osa tästä kun-
niasta lankeaa itse Semjon Kirlianille.
Lukuisissa tutkimuksissa on osoitettu,
että jos ihminen pystyy tahdonvaraisesti
muuttamaan energiatilaansa - ja erityi-
sesti kun hän pystyy lähettämään ener-
giaa käsiensä kautta, Kirlian-kuvissa
näkyvä tavallisesti seuraavanlaisia
muutoksia:

- purkauskuvion koko muuttuu joko
pienempään tai suurempaan
suuntaan
- purkaukset muuttuvat värikkääm-
miksi
- purkauskruunujen säröisyydet
tasoittuvat, aivan kuin ne osoittai-
sivat jonkin piilevän sairauden tai
toimintahäiriön olemassaolon
- joskus kuvan tyyppi muuttuu
"huonompaan" suuntaan, vaikei-
kysymyksessä olekaan terveyden-
tilan heikkeneminen
- jotkut hyvin voimakkaat ihmiset
pystyvät toistuvasti aikaansaamaan
tummia läiskiä tai jopa mustaamaan
koko kuvausalueen.

Kun Kirlian-kuvissa ilmeneviä muutok-
sia mitoitetaan tietokoneen avulla, voi-
daan saada esille

muun muassa
muuntuneiden
tajunnantilojen
riippuvuus mo-
nenlaatuisista
sisäisistä ja
ulkoisista teki-
jöstä. On esi-
merkiksi osoi-
tettu, että tukeva
ateria pienentää
voimakkaasti
"energiatulostusta". Tiedetään
myös, että kuu-
kautisten aikana
energiavaste

yleensä kohoaa. Purkauskuvat antavat
toisaalta myös hieman yllättäviä

tuloksia: vaikka useimmat subjektiivis-
ten tuntemustensa perusteella tunte-
vatkin olevansa iltapäivisin vireimmil-
lään, osoittavat Kirlian-kuvat, että
aamupäivä on sittenkin työnteon
kannalta otollisinta aikaa päivästä.

Televisio- ja laserkuitutekniikkaan
perustuva suora reaaliaikainen Kirlian-
purkausten tarkkailu on mahdollistanut
myös aivan uudenlaatuiset tutkimukset.
Niinpä on esimerkiksi kartoitettu
parantajien ja selvänäkökykyä omaa-
vien ihmisten työskentelyä ja saatu
siten suoraa, kiistatonta näyttöä heidän
pätevyydestään tai pätevyuden puut-
teestaan. Kirlian-tekniikan avulla on
voitu ottaa vieläkin pitempiä askeleita
paranormaali-ilmiöiden todistetta-
vuuden suuntaan, esimerkiksi sen
selvänäköisyyden lajin osalta, joka on
tullut tunnetuksi kaukokatsojan
nimellä ja josta on saatu lupaavia tutki-
mustuloksia perinteisemmälläkin tutki-
musmenetelmällä.

Yhdessä hyvin merkittäviä tuloksia
antaneessa koesarjassa keskityttiin
selvittelemään mahdollisuuksia
vaikuttaa Kirlian-ilmiössä havaittavaan
kaasupurkaukseen psykokinesian
avulla, siis ilman välitöntä kosketusta.
Koehenkilöt yrittivät vaikuttaa
sähkökentässä syntyviin muutoksiin
ensin lähituntumalta (etäisyydeltä
0.5 ... 1.0 m), sitten lähietäisyydeltä
(5 ... 10 m) ja lopuksi kaukaa (200 ...
3000 m). Vaikutuksen katsottiin ilme-
nevän, jos tunnustimen signaali poik-
kesi vähintään 30 % normaalitilasta.

Koehenkilöt jakautuivat kah-
teen ryhmään, joista
ensimmäisen muodostivat
"ammattilaiset" (ihmiset jotka
olivat työskennelleet menes-
tyksekkäästi parantamisen tai
varpuilmiön parissa) ja toisen
tavalliset ihmiset, joilla ei
tiedetty olevan mitään para-
normaaleja kykyjä. Jälkim-
mäiseen ryhmään kuului 50
ihmistä eikä kukaan heistä
saanut aikaan mitään muutok-
sia kaasupurkauksissa.
Ammattilaisten ryhmään
kuului yli 50 henkilöä ja 28
heistä onnistui aiheuttamaan
muutoksia. Onnistujien

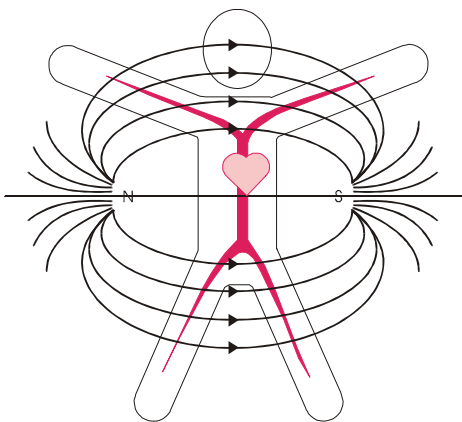
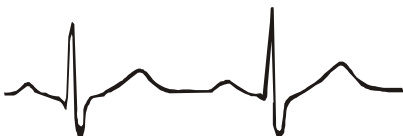
ryhmästä 10 sai aikaan vaikutuksen
lähietäisyydeltä ja 4 kaukaa.

***Televisio- ja laser-
kuitutekniikkaan
perustuva suora
reaaliaikainen
Kirlian-purkausten
tarkkailu on
mahdollistanut
myös aivan
uudenlaatuiset
tutkimukset***

Maininnan ansaitsee vielä muuan hyvin erikoinen ja ehkä makaaberiltakin vaikuttava tutkimuskohde, johon venäläiset tiedemiehet ovat aivan viime vuosina paneutuneet: kuolleen ihmisen energiatilan selvittäminen Kirlian-ilmion avulla. Tulokset osoittavat, että ruumiin elonhehku heikkenee asteittain kolmen vuorokauden kuluessa kuoleman jälkeen. Mitä se saattaisi merkitä erilaisten esoteeristen järjestelmien valossa tarkasteltuna, jääköön tässä arvioimatta.

Kansainvälisen Kirlian-liiton, *The International Union of Medical and Applied Bioelectrography*, konferenssi pidetään Brasiliassa 24-26/11 2000.

Matti Ollila

Suuntaviittoa tutkijoille ja etsijöille

Ennen uskonnot olivat auktoriteetteja, joilla oli valta ja kunnia. Nykyään tiede on valjastanut totuuden tähtäimiinsä ja saa mitä syvimmän kunnioituksen. Tutkimus on päivän sana. Tieteen eturintama alkaa vaikuttaa myös paranormaaleiden ilmiöiden tutkimuksessa.

Hiukkasfysiikka, kvanttimekaniikka, kosminen fysiikka, matematiikka, kaikki kovimmat ihmiskunnan käsissä olevat argumentit on otettu käyttöön myös parailmiöiden kiemuraisella tutkimusalueilla.

Oletan alkavassa olevan aikakauden tuovan tullessaan entistäkin kriittisempää tutkimusta, johon liitetään vain konkreettisemmat ja nykyisen maailmankatsomuksemme mukaan toimivimmat ilmiöt. Mielestäni on toistaiseksi unohtettava erilaiset uskonnon tasolle nousseet ikuisuuskysymykset astrologian, numerologian tai muiden vastaavien (syklijärjestelmiin ym. perustuvien) konstruktoiden oletettuihin vaikutukseen tapahtumiin pohjautuvien järjestelmien toimivuudesta. Sanoisin samaa myös mm. useimmista vaihtoehtoisista hoitomuodoista.

Yleisesti ottaen sellaiset kohteet, joihin ei ole saatu minkäänlaista tutkimuksellista vahvistusta eikä niissä ole saatu minkäänlaista edistystä vuosikymmeniin tai huomattavasti pitempiinkin aikoihin ovat erittäin epäluotettavia. Näitä voisi kutsua sellaisiksi huuhaa-uskomuksiksi, joita järkevästi ajattelevan ihmisen tulisi välttää. Vaikka näissä löytyykin ihmisiä, jotka väittävät näiden kohteiden toimivan, on silti löydettävä ehdottoman puolueetonta, asiantuntevaa ja monipuolista tietoa. Mikäli tätä ei millään tasolla eikä millään tavalla saada, voidaan ilmiö sulkea pois asiallisen tutkimuksen piiristä. Joskus tällaiset ilmiöt jatkavat omaa elämäänsä tieteen ulkopuolella, muodostuen ns. pseudo-tieteiksi.

Pseudotieteen monet kasvot

Kehottaisin siis kaikkia järkevästi ajattelevia henkilöitä varomaan tieteellisesti kannalta vanhentuneita käsityksiä ja ilmiöitä. Huuhaan kyllä erottaa siitä, että asiasta ei löydy pitäviä tuloksia asiallisesta tutkimuksesta huolimatta. Jos tutkimuksia ei ole, voi tarkastella kohteen kehitystä ja alkujuuria.

En väitä, etteivätkö vanhat kulttuurit tai vanha kansa olisi olleet tiettyissä asioissa jopa viisaampia kuin me. Ongelma vain on, ettei useimmassa tapauksessa voi luottaa lähdekirjallisuuteen täysin tai sitä ei edes juuri löydy, niinpä oman järjen käyttö tällaisissa "rajatapauksissa" ei ole todellakaan kiellettyä.

Jokaisen tulisi tällaisissa kysymyksissä jopa kirjata ylös, miksi päätyi siihen ratkaisuun asian kohdalla kuin päätyi ja mitkä olivat tulokset hänen mielestään. Ne voivat jopa auttaa tutkimusta eteenpäin, vaikka aikaisemmin niin mollasin-kin kokemusperäisen tiedon luotettavuutta. Ne ovat kuitenkin lähtökohta, joita ilman tiede ei olisi nykytilanteessaan. Toisaalta ne ovat myös olennainen osa tiedemaailmaa.

Menen varsinaiseen asiaan eli pseudotieteeseen. Tällä tarkoitetaan taas tietyn yksilön tai ryhmän levittämiä tieteelliseen asuun puettuja ilmiöitä. Otetaan esimerkiksi vaikkapa kuluneella vuosikymmenellä ympäri pallomme villinneen kvanttimystiikan aallon.

Kvanttifysiikan irrealistisista teorioista saatettiin vetää mitä moninaisimpia teorioita, joilla oli tieteellinen asu, mutta ei itseasiassa kuitenkaan täyttänyt edes tieteellisen teorian vaatimuksia. Vielä nykyäänkin elää vahvasti eri piireissä teorioita erilaisista kvanttivaikuttamisen muodoista. Uskottiin, että ihmisen tietoisuus on todella aito kvantti-ilmiö, jonka aiheuttamaa keskustelua värjäsi väitteen taloudellinen hyödyntäminen, mikä on erittäin valitettavaa.

kvanttimekaniikalla ei ole minkäänlaista tekemistä ihmisen tietoisuuden kanssa

Nykytietämyksen mukaan kvanttimekaniikalla ei ole minkäänlaista tekemistä ihmisen tietoisuuden kanssa. Asiaan ei ole saatu minkäänlaista teoriaa saati todisteita. Pikemminkin päinvastoin. Ainoa mitä voitaisiin pitää lähellä totuutta, on se, ettemme voi sanoa vielä paljoakaan tietoisuuden todellisesta luonteesta tai sen mahdollisesta vaikutuksesta ympäristöönsä mistä on kovasti puhuttu.

Kaikki eivät tietenkään taida matemaatiikkaa tai fysiikkaa läpikotaisin, siksi-pä voin ainoastaan olla luottamatta kaikkiin kaavioiden. Luotettavuudella ei välttämättä ole edes mitään tekemistä yleisen hyväksymisen kanssa.

Aikanaan yleisesti hyväksyttiin epäotuksenmukainen käsitys siitä, että aurinko kiersi maata. Vaikka asiat ovat monimutkaistuneet, ja virhekäsitysten määrä pyrytty minimoimaan, ei edes auktoriteettien sana ole välttämättä aina totta. On myös huomioitava, että jopa tieteensisaista pseudotiedettä voi olla. Tällä tarkoitan tutkimusta tai teoriaa, jotka on tehty esim. ajamaan tietyn tutkijan etua tieteellisyyden kustannuksella.

Kun hakee erilaisilta "epämääräisyysalueilta" tietoa, kannattaa tarkastella myös lähdeviitteitä ja niiden tarkkuutta, on myös pyrittävä tarkistamaan nämä viitteet sekä vertailtava eri tietolähteitä. Luonnollisesti kannattaa tarkistaa myös tahot, jotka ovat näissä tutkimuksissa tai yleensä kyseisen tietolähteen, kirjan tai vastaavan teossa olleet mukana. Jos näistä edellämainituista löytyvät selvät tiedot, ja asian takana näyttäisi olevan "painavia tahoja" ja toimivuutta, on se huomattavasti parempi vaihtoehto kuin sellainen, joissa tiedot ovat epämääräiset.

Epämääräisiksi tiedoiksi voisi sanoa esim. "eräs professori sanoi..." tai "todisteet kertovat tämän toimivat...". Tämän esimerkin voisi lausua luotettavimminkin näin "professori X. X. sanoi..." tai "alla olevan kaavion mukaisesti todisteet kertovat tämän toimivat... tutkimus on suoritettu

paikassa X...". Luotettavien lähteiden mainitseminen kertoo jo itse tutkimuksen luotettavuudesta jotain. On kuitenkin olemassa valitettavasti tutkijoita, jotka levittävät eri piireihin tietoja "tutkimuksistaan", joilla ei ole minkäänlaista tekemistä asiallisen saati tieteellisen tutkimuksen kanssa. Siksi lähteetkin tulisi tarkistaa mahdollisimman tarkkaan.

Skeptisyden monet kasvot

Jos törmätessäsä uuteen ja uskomattomalta tuntuvaan väitteeseen valitset epäilevän kannan ja haluat tutkia totuuden avoimin silmin pohjia myöten uskomatta suoraa päätä mihinkään, olet skeptikko.

Yleisesti ajatellen totuuden etsiminen ja tutkijana oleminen edellyttää jonkinasteista skeptisyyttä. Tällä en tarkoita tiettyjen henkilöiden harjoittamaa dogmaattista halua selvittää kaikki parailmiöt luonnollisella tavalla. Psykologisesti ajatellen tämä tuottaa heille jonkinlaista omalaatuista mielihyvää. Yleensä nämä eivät ole juurikaan tutustuneet kritisoimiinsa ilmiöihin, vähintään sen verran, että löytävät sopivan esimerkkitapauksen mustamaalattavaksi koko sen edustavan ilmiökentän kanssa. Tällaisia henkilöitä ei ole paljoa, mutta he onnistuvat yleensä pelkällä arvovalallaan saaman suuren yleisön puolelleen huitaistulla mielipiteellään, ehkä jopa joitakin tutkijoitakin.

Asiallinen skeptisyys on sen sijaan eduksi. Paranormaaleiden ilmiöiden kohdalla se ei ole skeptisyyttä pelkäämään näiden ilmiöiden olemassaoloa puoltaviin kannanottoihin vaan myös kieltäviin. Väitteiden ja teorioiden pohjaksi tulisi aina löytää todisteita oli kyseessä mikä ilmiö tai kuka väitteen tekijä tahansa.

On valitettavaa, että äärimmäisessä tapauksessa saattaa käydä jopa niin, että jotkut sinänsä tutkimisenaivoiset ilmiöt tai tapaukset jäävät uskovaisten

ja epäuskovaisten kiistakapulaksi. Tällaisista ei synny juuri asiallisia tutkimustuloksia vaan puoltavia ja kieltäviä selityksiä vailla kunnan tutkimuksellista pohjaa.

Asioita on pyrittävä katsomaan mahdollisimman avoin silmin erilaiset väitteet huomioon ottaen, mutta kuitenkin epäasialliset sellaiset karsien. Tutkimus on tärkein, myös keskustelutilaisuudet ja väittelyt ovat eduksi kunhan niissä vaikuttavana tekijänä ovat asialliset tutkijat. Erilaiset ääripäiden edustajat eivät ole tutkimukselle mitenkään hyödyksi paitsi väitteidensä esittäjänä, jolloin voidaan tarkistaa niiden totuudellisuus, mahdollisesti jopa napata sieltä joitakin ideoita tai kolmanneksi ehkä asiantuntijoina jollakin alalla, välittämättä heidän asenteellisuudestaan paranormaaliin. Asenteellisuutta ei voi koskaan täysin välttää, mutta objektiivisen tarkastelutapa on olennainen tutkimuksen kannalta.

Suomessakin toimii aktiivinen skeptikkojärjestö, joiden voinee sanoa olevan myös aktiivisempia paranormaaleiden ilmiöiden tutkijoita Suomen ufotutkijoiden ohella. Skepsis ry. on usein vastakkain myös parapsykologian edustajien kanssa. Parapsykologisista yhteisöistä pitäneen esittää

tässä yhteydessä kritiikkiä heidän tutkimukselliseen laiskuuteensa. Tällaistenkin yhteisöjen tulisi edes yrittää ottaa selvää, mitä voisi tehdä tutkimusten eteen.

Skepsis ei ole kuitenkaan saavuttanut sitä asemaa, mitä siltä ehkä odotettiin. Sille perustettiin jopa oma eri tieteellisten ammattikuntien huippuja edustava Tieteellinen neuvottelukunta. Valitettavasti tämän aktiviteetti on jäänyt kovin vähäiseksi. Suomessa tulisi olla kyllä jonkintyyppinen tieteellinen neuvottelukunta, mutta tähän tulisi yrittää haalia - toisin kuin nykytilanteessa - mahdollisimman asiantuntevia eri alojen asiantuntijoita, joilla olisi nimenomaista kiinnostusta ja aktiviteettia paranormaaleiden ilmiöiden tutkimuksen suhteen.

Vaikka Skepsiksen eräs päällimmäisiä tarkoituksia on tutkia näitä ilmiöitä,

*Skepsiksen
panos
tieteellisessä
tiedotuksessa
on nostanut
asiallisen
tutkimuksen
tasoa.*

siinä ei kuitenkaan juuri parailmiöiden tutkimusta harrastavia ole. Toiminta on jäänyt pikemminkin tutkijoiden toiminnan kritisointiin. Itse tutkimus on jäänyt muutamiin yksittäistapauksiin. Näissä on tavallisesti ollut kyse Skepsiksen haasteesta, jossa luvataan antaa rahallinen palkkio (tällä hetkellä 30 000 mk) sille, joka pystyy todistetusti tuottamaan paranormaalien ilmiöiden. Skepsiksellä ei ole olemassa minkäänlaista tutkijajäsenistöverkostoa tai vastaavaa, mikä edistäisi tutkimuksellista aktiiviteettia.

Täytyy kuitenkin nostaa monille Skepsiksen aktiiville hattua, sillä yhdistyksen panos tieteellisessä tiedotuksessa on mielestäni nostanut osaltaan huomattavasti asiallisen tutkimuksen tasoa.

Mainittakoon vielä eräs ilmiö, johon monet anomaalisten ilmiöiden tutkijat ovat törmänneet. Useat parakyvyiksi väitetyt henkilöt sanovat skeptikoiden läsnäolon haittaavan heidän "kykyjään". Tästä ei kuitenkaan ole suoranaisia todisteita, vaikka psykokineettisissä kokeissa on saatu viitteitä siihen suuntaan, että läsnäolevien henkilöiden mieliala olisi jonkin verran vaikuttava tekijä. Olennaisen haittaavana tekijänä tutkijat eivät sitä kuitenkaan pidä ja ilmiön olemassaolosta esitetyt kannanotot ovat edelleen asiallisen varovaisia ennen kunnon tuloksia, mitä saataneen vielä odottaa.

Tosiasiana voitaneen kuitenkin pitää tämän asian ympärille syntyneen kultin, jonka tarkoituksena on kokeen jostakin syystä epäonnistuttua viimeisenä keinona esittää tutkijoille ontuva selitys epäilijöiden läsnäolon negatiivisesta vaikutuksesta. Huomautan tässä niin tutkijoille kuin tutkittavillekin, että mitään todisteita tällaisesta ei ole.

Tällaisia väitteitä on siis turha selittää, jos ei ole selviä perusteita - syyhän voi olla aivan missä tahansa. Eihän kokeen epäonnistuminen tarkoita vielä sitä, että tutkittava on huijari tai että hänellä ei syystä tai toisesta olekaan niitä kykyjä mitä hän väittää omaavansa (tämä

tutkijoille). Pikemminkin kannattaa myöntää tietämättömyytensä kokeen tai muun vastaavan epäonnistumisen syystä. Rehellisyys maan perii.

Tutkijat yksilöinä ja yhteisössä

Suomesta löytyy kyllä useimmille paranormaaleille ilmiöille omat yhteisönsä (spiritualistit, ufotutkijat, maasäteily, parapsykologia...), mutta entä tutkimus? Ainoastaan ufotutkijoilla on arkistoissaan vuosikymmenien aikana tehdyistä tutkimuksista aineis-

toa. Kun tarkastelee yleisesti suomalaisia yhteisöjä, suurin osa on painottunut tiedotukseen. Muutamat yksityiset tutkijat ovat ainoastaan jonkin tehneet tutkimuksia näiden yhdistysten yhteydessä. Tästä näkee, miten valtava tarve nimenomaan tutkimuksellisella

toiminnalla on suomalaisessa yhteisötoiminnassa.

Monelta yhdistykseltä löytyy huomattaviakin määriä aineistoja erilaisista tutkimuksista. Ensimmäisiä projekteja suomalaisen tutkimuksen organisoimiseksi olisi tämän aineiston saamiseksi yhteen keskuspaikkaan. Suomessa olisi selvä tarve jonkinlaiselle tutkimuskeskukselle, niin humanististen tutkimusten puolella (mitä esim. ufotutkijat enimmäkseen harrastavat) sekä ilmiöiden ja kokreettisten kohteiden tutkimuksen puolella.

Tällainen keskus / keskuksset toimisi Suomen tutkijoiden yhtenäistäjänä. Joillakin tutkimuksellisilla alueilla kun ei ole kuin muutama harva tutkija, jopa yksi ainoa aktiivi. Toisaalta joillakin alueilla olisi mahdollista saada tutkijoista ja kiinnostuneista yhtenäinen rintama kuten Suomen ufotutkijoilla.

Jostakin syystä tutkijat tuntuvat välttelevän yhdistyksiä, joissa ei ole aikaisempaa tutkimustoimintaa. Yhteisöjen tulisi itsekkin panostaa tutkimukselli-

*todisteita
astrologian,
frenologian,
biorytmien,
aromaterapian tai
homeopatian
toimivuudesta ei ole*

seen puoleen ja sitä kautta myös tutkijoiden saamiseen toimintaympäristöön. Tutkijoillakin on osaltaan velvollisuus organisoida muiden tutkijoiden kanssa yhteistyössä tutkimusta mm. tällaisten tutkimuksellisesti passiivisten yhteisöjen ympärille.

Tällä hetkellä on myös tärkeää panostaa todellisiin ilmiöihin ja jättää vanhat pseudoilut sikseen. Mitään todisteita esimerkiksi astrologian, frenologian, biorytmien, aromaterapian tai homeopatian toimivuudesta ei ole tietääkseni löytynyt. Ennen kuin kukaan lähtee käyttämään hyväkseen tuollaisia oppirakenteita, niiden toimivuus pitäisi todistaa tavalla tai toisella. Kun vuosisatoja tai -tuhansia käytetyt menetelmät eivät ole saaneet tutkimuksellista tukea, voidaan sitä jo pitää huuhaana. Vai onko todellakin niin, että tutkimus on jäänyt (jälleen kerran) hedelmättömän väittelyn jalkoihin?!

Vetoan vielä tutkijoihin ja yhteisöihin erityisesti tutkimuksellisen aineiston keräämisen puolesta. Tällä hetkellä Paratutkimus kerää näitä materiaaleja koskien niin alan nykyhetken tutkimuksia kuin tutkimuksen eri vaiheita. Yhteystiedot tämän artikkelin lopussa.

Paranormaalien tutkimuksen uusi aikakausi

Nyt on selvästi alkamassa uusi jakso paranormaaleiden ilmiöiden tutkimuksessa. Suomessa on tapahtunut selvä tutkijoiden uudelleenryhmittäminen, joka jatkuu edelleen. On perustettu uusia nimenomaan tutkimukseen panostavia yhteisöjä valtakunnalliselle tasolle. Myös joitakin paikallisyhdistyksiä on, jotka varovaisesti nostavat päätään tutkimustoiminnassa.

Viimeisen vuosisadan aikana tutkijoille on kertynyt valtavat määrät tutkimuksellista aineistoa. Monet ilmiöt, kuten ESP ja psykokinesia, ovat saaneet hyvin painavia todisteita erilaisten tutkimusten myötä. Nyt tätä kaikkea on mahdollista hyödyntää täysin uudenlaisen tekniikan myötä. Varsinkin tietotekniikan kehittyminen on avannut täysin uudenlaisia näkymiä. Esimerkiksi Princetonissa USA:ssa on jo lähes kaksi vuosikymmentä tutkittu

mikropsykokinesiaa uusimmilla menetelmillä. Näiden avulla on saatu hyvin merkittäviä todisteita tämän ilmiön olemassaolon puolesta.

Merkittävydestään ja todisteiden massiivisuudesta huolimatta nämä ilmiöt eivät ole saaneet vielä kovin suurta arvostusta tiedemaailmassa. Kyse lienee osaltaan siitäkin, ettei todisteita ole osattu kanavoida oikeille tahoille, hyvin moni on jäänyt tietämättömäksi todisteiden todellisesta massiivisuudesta.

Nyt jopa useat skeptikot ovat olleet mukana pyrkimyksissä saada nykyisiin tutkimusolosuhteisiin huomattavia parannuksia. Eli esimerkiksi sellaiset ilmiöt kuin psykokinesia ja ESP tulisi saada ehdottomasti yliopistotasolle, mutta myös maallikotutkijoille tulisi antaa mahdollisuus toimia tutkimuksessa mukana ja antaa ehkä merkittävin panoksensa. Tällainen yhteistyö saattaisi olla tulevaisuudessa merkittävää.

Näiden edellämainittujen ilmiöiden kohdalla voidaan puhua jopa tietynlaisesta läpimurrosta. Kysymys ei tuolloin ole enää siitä onko näitä ilmiöitä olemassa vaan siitä, miten nämä todisteet saataisiin tiedemaailmassa esille oikein, jotta voitaisiin vakuuttaa tämä ammattitaitoisten ja painavien lisätutkimusten tarpeesta. Toiseksi voidaan jo esittää kysymyksiä, miten nämä ilmiöt toimivat? Miten niitä voitaisiin hyödyntää?

Tulevaisuus on meidän kaikkien käsissä. Tärkeintä on nyt tiedottaa asioista ja saada näin tutkimuksellista aktiiviteettia kasvamaan nykyisestäään. Merkittävä osa tutkijoista arastelee vielä astua tutkijoiden väliseen yhteistoimintaan, mutta toivottavasti tämäkin artikkeli edistää asiaa.

Tutkimuksellisia yhdistyksiä

ParaNet

Jarkko Kari
Tampereen yliopisto
Informaatiotutkimuksen laitos
PL 607
33101 TAMPERE
Puh. 03 - 215 8062
Puh. 0400 - 614 676
Fax. 03 - 215 6560
E-mail: chjakar@uta.fi
[Http://sivut.koti.tpo.fi/starseed/paranet/](http://sivut.koti.tpo.fi/starseed/paranet/)

Rajatiedon yhteistyö ry.

Rajatiedon keskus
Uudenmaankatu 33
00100 Helsinki
puh. 09 - 612 1114
E -mail: rajatied@sci.fi

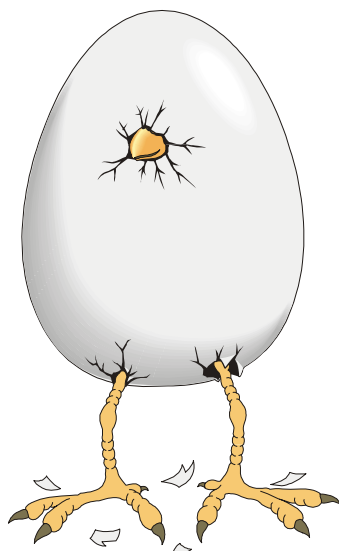
Suomen Paratutkimusarkisto

PL 254
28101 PORI
p. 02 - 6480 860
p. 040 - 715 8983
E-mail: Paratutkimus@hotmail.com

Suomen Ufotutkijat ry.

PL 51
33721 TAMPERE
Puh. 040 - 517 0553
Puh. 03 - 3182 150
Fax. 03 - 3139 1081
E-mail:toni.siira@sci.fi
[Http://www.palvelin.com/sut/](http://www.palvelin.com/sut/)

Jani Lassila

Parapsykologian läpimurto

PARANORMAALIN TODELLISUUDESTA

Rajatiedon harrastajat kutsuvat usein itseään totuudenetsijöiksi. Mielestäni totuus on hyvin vaativa käsite, jota on lähestyttävä kunnioituksella. Nimitys totuudellisuus on ehkä käytännöllisempi moneen tarkoitukseen. Totuudellisessa maailmankuvan etsinnässä on tarpeellista varmistua siitä, että yksinkertaiset ja helposti tarkistettavat asiat todella pitävät paikkansa. Vasta sitten on syytä kurottua suurempiin korkeuksiin teorian luomisessa. Muuten tulee ikäänkuin rakentaneeksi teoriatorninsa pelkälle hiekalle ilman perustusta.

Paranormaalien ja normaalien ilmiöiden raja on epämääräinen. Ydinaluetta ovat parapsykologian tutkimat ilmiöt, eli karkeasti ESP, ennaltatietäminen ja psykokinesia. Edes parapsykologian tutkimusaluetta ei ole pystytty tyhjentävästi määrittelemään, sillä ilmiön "selittämättömyys" on monimutkainen juttu. Suurta hankaluutta teorian kehittämiseksi aiheuttavat mahdollisten paranormaalien kykyjen hallitsemattomuus ja paranormaalien vaikutuksen estävän "eristeen" löytymättömyys.

Paranormaalien ilmiöiden vaikutusmekanismeja aineellisessa maailmassa ei tunneta. Siksi ilmiöitä ei voida jäljittää samalla tavalla kuin tunnettuja ilmiöitä, esimerkiksi kännykkäviestin kulkua. Näin ollen paranormaaleja ilmiöitä ei muodollisesti voida erottaa yhteensattumista. Esimerkiksi ennusuni on vain yksi nähty uni, jota muistuttava tapahtuma (sattumalta?) myöhemmin toteutuu. Jos unennäkiä on jo etukäteen tietoinen unen ennustusluonteesta, se on vain yksi yhteensattuma lisää kyseisen unen tapauksessa. Unen kokemuksellista vakuuttavuutta tällainen yhteensattumien kasautuminen tietenkin lisää tuntuvasti.

Tavallinen ihminen kohtaa paranormaalit ilmiöt omina ja lähipiirin satunnaisina kokemuksina sekä "näkiöiden ja kokiöiden" tuottamina tapauksina. Omina kokemuksina lienevät yleisimpiä yhteensattumat ja ennusunet, harvinaisempia erilaiset aistimukset. Yhteensattumien ja ennusunien tapauksessa on ongelmana tapahtuman vakuuttavuuden arviointi, mikä palautuu sen tapahtumisen toden-

näköisyyteen. Todennäköisyyden arviointi on arkielämässä usein erittäin hankalaa. Muistin valikoivuus tekee helposti tapahtumasta paljon vakuuttavamman tuntuisen kuin se itse asiassa on ollut.

Yhden ihmisen aistimukset ovat ongelmallisia. Pienellä osalla terveiksi katsottavista ihmisistä on kyky aistia hyvinkin selvästi ja usein sellaisia ilmiöitä, joita ei aineellisessa todellisuudessa ole olemassa. Usein aistimukset aiheutuvat kokijansa psykologisista vaikutuksista ja tarpeista. Aistimukset ovat vain silloin vakuuttavia kriittiselle tarkastelijalle, kun niihin sisältyy selittämätöntä, tarkistettavaa tietoa tai sitten useampi henkilö havaitsee saman asian.

Näkiäjät ja kokijat tuottavat hyvinkin rajuja kokemuskertomuksia ja niiden monimutkaisia teoreettisia selitysmalleja. Näille kaikille on yhteistä se, että ne eivät yleisesti ole tavallisten ihmisten tarkistettavissa. Tarkistamiseen tarvittaisiin useimmiten psyykkisiä kykyjä, joita vain harvoilla on käytettävissään. Miten esimerkiksi tarkistettaisiin 100 000 vuotta sitten eläneen ihmisen nimi ja elämäntarina? Tai Andromedan tähtisumun tietyn tähden tietyn planeetan asukkaiden olosuhteet?

Näkiäjien ja kokijoiden kehittämässä teoreettisissa malleissa kiusaa fysiikasta lainattujen nimitysten vastuuton käyttö. Termien vertauskuvallinen käyttö kuvaamaan jotakin tuntemusta tai tapahtumaa on täysin sopivaa. Sitten kun samoja sanoja käyttäen rakennetaan kokonaisia malleja ja puhutaan mittauksesta, ollaan pahasti hakoteillä.

Värähtelyistä vakavasti puhuttaessa pitäisi aina tietää, mikä värähtelee ja millä taajuudella ja laajuudella. Bioenergia ja maasäteily sekä niiden mittaaminen ovat kriittisesti tarkasteltavina kestäättömiä. Väitetyissä mittareissa on tarvittu aina ihminen mukaan välittäjäksi, ja tulokset eivät ole olleet toistettavissa sokkokokeissa. Jos mittauksissa olisi saatu kunnon

tuloksia, asiat olisi voitu selvittää pitkälle jo tähän mennessä. "Mittariala" tosin kehittyi nopeasti koko ajan, joten odotellaanpa rauhassa uusia ihmeveikeitä.

Näkiäjät ja kokijat kyllä mainostavat kykyjensä täydellisyyttä ja ottavat usein asiakkailtaan reilun maksun. Kenellekään ei kuitenkaan ole toistaiseksi kelvannut Skepsis r.y.:n tarjoama haastesumma, joka on nyt 40 000 mk. Yhdysvaltalaisen taikuri Randin haastesumma on 1 000 000 (miljoona) dollaria. Tällaisen summan ollessa kyseessä on tietenkin oltava hyvin varovainen ehtojen laadinnassa. Ehdossa ei kuitenkaan ole mitään periaatteessa sopimatonta tai mahdotonta täyttää, jos vaan kykyjä löytyy.

Paranormaaliuden liepeillä liikkuu nykyään suuria summia rahaa. Taloudellinen riippuvuus paranormaaleista kyvyistä vääristää aina tilannetta. On turha luulla, että markkinointia tekevä ihminen edes pyrkisi pelkkään ja puhtaaseen totuuteen.

***Ellei asiakkaalla
ollut rahaa, niin
kehotettiin ottamaan
lainaa, jonka
maksaminen hoituisi
lottorahoilla***

Maksua vaativien selvänäkijöiden, ennustajien ja parantajien joukossa on selviä huijareita. Lehdistössä oli keväällä 1999 tietoja tapauksista, joissa oli saatu kymme-

niä- ja satojatuhansia markkoja tarjoutumalla poistamaan löydettyjä kirouksia tai lupaamalla oikean lottorivin (Helsingin Sanomat 15.3.99). Ellei asiakkaalla ollut rahaa, niin kehotettiin ottamaan lainaa, jonka maksaminen hoituisi lottorahoilla. Huijarit tekevät jo muutenkin vaikeuksissa olevan uhrinsa riippuvaiseksi itsestään ja pahentavat vaikeuksia viemällä vielä rahat jopa velkoihin asti.

Parapsykologinen tieteellinen tutkimus on valitettavan vähäistä, koska siihen ei ole käytettävissä riittävästi varoja. Jos vain pieni osuus "turhuuden markkinoilla" pyöriästä rahasta ohjautuisi vakavaan tutkimukseen, tilanne olisi aivan toinen. Skeptikot hyökkäivät pahimmin ja varsin onnistuneesti juuri tutkimuksen kimppuun, koska kaikkein

vaarallisinta heille on paranormaalien ilmiöiden luotettavan toteamisen mahdollisuus. He kyllä selittävät asenteensa sillä, että yhteiskunnan varoja ei pidä tuhлата jo ennalta hedelmättömäksi tuomittuun käyttöön.

Monien tutkijoiden oma toiminta on osittain syynä huonoon tilanteeseen. He ovat lähteneet liikkeelle liian optimistisesti ja ennustelleet jopa lähitulevaisuudessa hämmöttävän läpimurron mahdollisuutta. Tutkimuksilla on ollut taipumus alkaa lupaavasti, mutta hiipua satunnaistasolle pitemmällä ajalla. Toistokokeissa ei ole useinkaan saatu vahvistavia tuloksia. Myöskään kokeiden suunnitteluun ja varmistuksiin ei ole usein alussa osattu kiinnittää riittävästi huomiota.

Toteutumatta jääneet kymmenien vuosien takaiset odotukset ovat verottaneet alan luottamusta. Lopusta onkin sitten huolehtinut talousasioihin keskittyvä ajan henki ja aidon uteliaisuuden puute.

Parapsykologinen kirjallisuus sisältää paljon raportteja hyvin tehdyistä tutkimuksista. Mukana on suuri määrä tärkeitä tuloksia ja niiden herättämiä ajatuksia. Tähän aineistoon tutustuminen on työlästä, joten se ei ole kovinkaan yleisesti tunnettua. Tutkimus ei joudu enää lähtemään liikkeelle nolatilanteesta. Parapsykologia on selvästikin odotettua kovempi pala purtavaksi, mutta tulevaisuudelta on lupa odottaa uusia tuloksia ja vaikkapa sitä kauan kaivattua läpimurtoa.

Tutkimuksilla on ollut taipumus alkaa lupaavasti, mutta hiipua satunnaistasolle pitemmällä ajalla

Olavi Kiviniemi

